

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DIPLOMATIEKE CHANTAGE

N° 2758

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DIPLOMATIEKE CHANTAGE

HOOFDSTUK I

HET MES OP DE KEEL

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen Ralph Hewett uit de badkamer kwam en naar de kleine ontbijtkamer liep, waarvan het raam uitkeek op de tuin, die zich uitstreckte achter het grote huis aan de Cornwall Street in Londen.

Hij was een groot, tamelijk zwaar gebouwd man, van omstreeks vijftig jaar, met dun zwart haar.

Hij scheen veel zorg aan zijn uiterlijk te besteden. Op dit ogenblik droeg hij

een grijs sportkostuum, afkomstig uit de ateliers van een van de beste tailleurs van Londen.

Zodra hij de deur van de ontbijtkamer geopend had, bleef hij een ogenblik staan en keek naar binnen. In het vertrek was alleen een dienstmeisje, dat nog iets aan de ontbijttafel schikte.

— Nee, mijnheer. Mevrouw is net opgestaan. Zij had geloof ik, wat migraine.

Het dienstmeisje keek hem even aan

en wipte toen onhoorbaar het vertrek uit.

Hewett, alleen gebleven, legde de beide zware vuisten voor zich op het tafelblad en keek naar buiten, in de bloeiende tuin. Maar hij scheen niets te zien van de gouden regen, noch van de heerlijke seringen, noch van de meidoorns, hij scheen ook het gezang van de vogels niet te horen, maar staarde recht voor zich uit, het hoofd iets gebogen, de wenkbrauwen gefronst en het voorhoofd vol rimpels. Het was duidelijk, dat hij ingespannen ergens over nadacht.

Hij nam een van de ochtendbladen op en sloeg haastig de bladen om, tot hij de rubriek Financien vond. Hij bleef zoeken totdat hij een bericht had gevonden, dat hem blijkbaar interesseerde, en las het van begin tot einde langzaam door. Met een beweging van woede en ongeduld legde hij het blad weer naast zich neer en bromde tussen de tanden.

— Ze willen het dus toch doordrijven? Nu, we zullen eens zien. Ik heb nog meer pijlen op mijn boog. Zij moeten niet geloven, dat al mijn kruit al verschoten is.

De deur ging open en Turner, de butler, kwam binnen, gevolgd door een bediende, die het blad droeg, waarop het ontbijt stond.

Gedachteloos bediende Hewett zich en begon te eten, nu en dan een blik slaande op het bericht in de « Times », dat hij net gelezen had.

Even zacht als zij gekomen waren, wilden de beide bedienden weer weggaan, maar toen zij op de drempel stonden, riep Hewett :

— Over een kwartier de auto, Turner.

— Uitstekend, mijnheer, zei Turner onderdanig.

De deur ging dicht en op de gang vroeg de bediende fluisterend :

— Hoe laat is hij gisteravond thuisgekomen?

— Ik weet het niet, Henry. En mevrouw?

— Mary zegt dat ze gisteravond alleen is uitgegaan en pas om een uur of elf is thuisgekomen...

De beide mannen keken elkaar veelbetekenend aan, en daarop ging ieder zijn eigen gang.

Maar binnen bleef Hewett haastig dooreten, alleen nu en dan op zijn horloge kijkend. Een kwartier later kwam Henry, de bediende, zeggen dat de auto voor stond.

Hij stond op, verliet de kamer, en ging de trap op, die naar de tweede verdieping van het huis leidde, waar zijn werkkamer lag. Hij ging hier binnen, sloot de deur en ging toen naar zijn bureau toe. Hij opende het middelste deurtje met behulp van een sleutel en nam uit het kastje, dat door dat deurtje werd afgesloten, een kunstig bewerkt kistje van sandelhout. Hij zette het voor zich neer, opende het, en begon haastig in de papieren te zoeken, die in het kistje lagen.

— Alles is er nog. In geval van nood zullen die papiertjes hun uitwerking niet missen. Ik ben blij, dat ik zo verstandig ben geweest ze niet weg te doen. Hij deed de papieren weer in het kistje, sloot het weg, en stak zijn sleutels bij zich.

Op de gang kwam hij Sigrid Hewett, zijn echtgenote, tegen. Zij was een vrouw van hoogstens dertig jaar, groot, slank en van een bijzondere, uitheemse schoonheid. Dat was niet zo verwonderlijk, want haar moeder was een volbloed Roemeense geweest, in heel Boekarest beroemd om haar schoonheid.

Zij was op dat tijdstip echter heel bleek, en haar donkere ogen hadden een minachtende uitdrukking, toen zij zich tot Hewett wendde, en op gedempte toon zei :

— Ik dacht, dat je mij gisteravond om half twaalf hier zou komen halen, om naar het nachtfest van de Luchtvaartclub te gaan?

— Het spijt mij, Sigrid, ik herinnerde mij gisteravond plotseling een vroegere afspraak van zeer dringende aard.

— Zo, echt?

— Het was inderdaad een zeer belangrijke afspraak.

— Doe geen moeite. Het komt er toch niet op aan.

En zij ging verder, met haar lenige

stap, vorstelijk en ongenaakbaar. Hewett keek haar een ogenblik na, met half dichtgeknepen ogen, waarin even zijn begeerte flakkerde, en liep toen snel verder, ging de trap af, en liet zich in de hal door Henry hoed en jas geven. Voor het trottoir wachtte hem een pas gekochte prachtige Morris. Hewett liep op de chauffeur toe en zei:

— Breng mij naar het Departement van Koloniën. Rijd wat vlug.

Toen Hewett nog eens omkeek, meende hij op de eerste verdieping, achter een van de ramen, het bleke gezicht van zijn vrouw te zien, die hem nakeek.

Binnen een kwartier had de snelle wagen de afstand afgelegd en stond nu stil voor het monumentale, oude gebouw, grijs van ouderdom en rook.

Hewett stapte uit en zei tegen de chauffeur:

— Wachten tot ik terug kom.

Daarop ging hij het oude gebouw binnen en liep op de portier toe, die aan de deur stond en hem tegemoet kwam.

— Mijnheer Murray op zijn kantoor? vroeg hij toen.

— Dat zal zeker wel, mijnheer, antwoordde de portier.

— Ik zou hem graag even willen spreken over een belangrijke zaak. Hier is mijn kaartje.

De portier nam het kaartje, wierp er een blik op, keek toen vluchtig Hewett even aan en werd het zichzelf bewust, dat hij tegenover een van de machtigste financiers van Londen stond, en ook een van de meest gevreesde.

— Wees zo goed om plaats te nemen, mijnheer; ik zal mijnheer Murray gaan verwittigen.

Terwijl Hewett ging zitten op een van de gemakkelijke banken, die dicht bij de muren van de grote hal stonden, ging de portier zijn loge binnen, drukte op een bel en gaf, met een zachte opmerking het kaartje van Hewett aan een toesnellende bode, die er haastig mee weglep.

Vijf minuten later keerde deze bode terug en verzocht Hewett, hem te willen volgen. Deze beklom eerst een brede, met prachtig beeldhouwwerk ver-

sierde trap, volgde enige gangen en werd tenslotte in een ouderwets gemeubileerd, groot vertrek gelaten, dat met drie ramen op de Theems uitkeek.

— Mijnheer Murray zal dadelijk bij u komen, mijnheer, zei de bode en verliet daarop het vertrek.

Lang hoefde hij niet alleen te blijven. Een tweede deur ging open en Andrew Murray verscheen op de drempel.

De sekretaris van het Departement van Koloniën was op dat ogenblik achtentwintig jaar, een breedgeschouderde, knappe jongeman, met heldere ogen, kastanjebruin haar en die er uitzag als of hij zijn vrije tijd hoofdzakelijk aan sport besteedde. Het was een prettig, open gezicht, maar op dat ogenblik, terwijl hij daar stond met de kruik van de deur in zijn hand, was dat gezicht bleek en strak en er lag vijandschap, er was uitdaging in de blik, waarmee hij Hewett aankeek.

Deze had zich langzaam omgedraaid, keek de ander een ogenblik aan en zei toen rustig:

— Ik had u graag enige ogenblikken willen spreken, mijnheer Murray.

— Hier, in mijn bureau?

— Waarom niet? Het betreft een zaak, die het Departement van Koloniën ten nauwste raakt.

— U komt dus over zaken spreken?

— Waarover had u dan wel gedacht, dat ik u hier kwam spreken?

— Betreft het een gewichtige zaak?

— Heel belangrijk.

— Voor mij, of voor het Departement?

— Voor beiden en niet in het minst ook voor u, antwoordde Hewett.

Zwijgend wees Murray hem een stoel aan en Hewett begon:

— Mijnheer Murray, misschien hebt u wel eens van mij gehoord en dan kunt u weten, dat ik gewend ben recht op mijn doel af te gaan.

Daar Murray geen antwoord gaf en hem slechts zwijgend, vol verwachting bleef aanstaren, ging Hewett verder:

— Ik las vanochtend in de financiële rubriek van de « Times », dat de concessie voor de aanleg van de spoorweg

van Udipi naar Kadur, in het vorstendom Mysore, gegund zal worden aan een financieel consortium, waarvan Edward Palmer de president is. Ik behoef zeker niet te twijfelen aan de waarheid van dat bericht?

— Dat hoeft u niet, mijnheer Hewett, het is inderdaad zo; het bericht is gelanceerd door onze eigen persafdeling.

— Ja, dat begrijp ik wel. Dat is waarschijnlijk gedaan om verder aan alle mogelijke speculaties de pas af te snijden, nietwaar?

— Inderdaad. Er is al te lang over deze concessie gevochten en wij hebben er een einde aan willen maken. Het consortium van Palmer is volkomen te goeder trouw, het beschikt over het nodige geld, over voortreffelijke ingenieurs, die speciaal bekend zijn met de spoorwegaanleg.

— En over de nodige connecties, vulde Hewett rustig de zin aan. Maar ik zal natuurlijk de laatste zijn om daarop een aanmerking te maken. Mijnheer Murray, ik hoef er natuurlijk tegenover u geen geheim van te maken, dat ik en enige van mijn vrienden geprobeerd hebben, de concessie voor de aanleg en de exploitatie van onze regering te verkrijgen.

— Dat is mij bekend, mijnheer Hewett. Ik weet, dat u en uw vrienden geen middel onbeproefd hebben gelaten, geen enkel middel. Het is u echter niet gelukt en ik geloof, dat u zich wel bij de zaak kunt neerleggen.

— Misschien, zei Hewett langzaam, terwijl hij de nagels van zijn linkerhand bekeek.

— Misschien? herhaalde Murray, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte ingingen. Wat wilt u daarmee zeggen? U verwacht toch, hoop ik, niet, dat het Departement van Koloniën op zijn besluit zal terugkomen?

— Dat verwacht ik mij integendeel wel, mijnheer Murray. U zult dat misschien wel vreemd vinden, maar ik heb nog echt niet alle hoop opgegeven.

— Maar wat zou het Departement kunnen bewegen, zijn eenmaal genomen besluit te herroepen? antwoordde Murray verwonderd.

— Wel, er zou bijvoorbeeld pressie op kunnen worden uitgeoefend. Men heeft wel eens meer een besluit herroepen. De concessie is nog niet officieel verleend, zij heeft nog niet in het Staatsblad gestaan en men kan haar terugnemen.

— En gelooft u, dat u werkelijk zoveel macht hebt, die pressie te kunnen uitoefenen? riep Murray verbaasd en verontwaardigd.

— Spreek niet zo luid, mijnheer Murray, antwoordde Hewett rustig. Het is, om verschillende redenen niet gewenst, dat men u en mij in uw kantoor hier naast hoort praten. Straks zal wel blijken waarom.

— Een geheime afspraak dus, een poging om mij over te halen in uw belang te pleiten? antwoordde Murray, nu iets zachter. Dat kan u toch zeker geen ernst zijn?

— Het is mij integendeel volle ernst, waarde heer, antwoordde Hewett en nu keken zijn zwarte ogen recht in het gezicht van de jongeman. Nietwaar, men kan wel zeggen dat het Departement van Koloniën belichaamd is in de Staatssecretaris. Begrijpt u al waar ik heen wil? U staat in zeer nauwe relaties met hem, of liever met zijn dochter Grace, nauwere relaties zijn bijna niet denkbaar, want over enige maanden gaat u met haar trouwen, als de berichten dienaangaande tenminste niet liegen.

— Dat gaat te ver. Wat heeft dat te betekenen? Geloof u soms, dat ik voor u misbruik zal maken van mijn positie als de aanstaande schoonzoon van Sir Leslie Deacon?

— Dat geloof ik inderdaad, mijnheer Murray.

— Wilt u mij zeggen wat dit alles te betekenen heeft? Maar wat vraag ik eigenlijk, uw woorden kunnen maar een betekenis hebben: u denkt mij te kunnen dwingen.

— Ik geloof, dat ik dat kan, mijnheer Murray. Nee, blijf kalm, dat is voor ons beiden het beste. Ik maak er geen geheim van dat ik die concessie heel graag zou willen hebben. Ik hoef evenmin te verzwijgen, dat de persoonlijke antipathie van de Staatssecretaris jegens

mijn persoon mij bekend is. Toch is hij in laatste instantie de man, die om een populaire term te gebruiken, de lakens uitdeelt. Het Departement van Koloniën geeft de concessie uit, in werkelijkheid verleent hij haar. En nu wens ik, nu dring ik er bepaald op aan, mijnheer Murray, dat u hem daartoe zult overhalen, dat u althans al uw invloed zult aanwenden om aan mij en mijn vrienden die concessie te doen verlenen. En als ik dat doe, dan moet ik er natuurlijk ook de macht toe hebben. Welnu, ik ben er zeker van, dat ik die macht ook inderdaad bezit.

Het bleef geruime tijd stil in het grote vertrek, Murray hield zijn ogen strak op het gezicht van de ander gevestigd, en scheen daarop te willen lezen, wat er in diens gemoed omging. Uiterlijk schijnbaar helemaal kalm, vroeg hij:

— En mag ik weten, waarop u die macht meent te kunnen baseren, mijnheer Hewett?

— Dat zult u straks horen, mijnheer Murray, antwoordde de financier. En ik zal u moeten verzoeken kalm te blijven, want u zult iets moeten horen, dat u waarschijnlijk sterk zal schokken. Er kunnen zich in het leven van ieder mens omstandigheden voordoen, waardoor hij wel gedwongen wordt, dingen te doen, waartoe hij anders niet zo licht zou overgaan. Ik weet dat ik u niet sympathiek ben...

— Laat dat rusten, zei Murray.

— Zoals u wilt. Ik ga verder: ook in uw leven zijn van die omstandigheden gekomen, nu, op dit ogenblik. Het zou u natuurlijk erg onaangenaam zijn, wanneer er van uw huwelijk met Miss Grace Deacon niets kon komen? En dan, een schandaal, in zulke hoge kringen, nietwaar, dat zou uw carrière veel schade doen; en ik heb mij laten zeggen, dat u erg eerzuchtig bent.

— Wilt u nu eindelijk zeggen, wat dit alles te betekenen heeft? Ik zie aan uw gezicht, dat u in ernst meent mij te kunnen dwingen u van dienst te zijn. Zeg mij op de man af waarom u dat

denkt. Wat is het dwangmiddel?

— De goede naam van uw vader, antwoordde Hewett volkomen kalm.

— De goede naam van mijn vader? Versta ik u goed?

— U verstaat mij uitstekend. En ik zie, dat uw vader u nog nooit over die zaak gesproken heeft, wat trouwens niet zo te verwonderen is. Ik zal kort zijn, mijnheer Murray. Ongeveer vijftien jaar geleden, toen u nog een jongen was, is uw vader betrokken geweest bij een... een niet erg delicate zaak, die, als er ruchtbaarheid aan gegeven was, hem waarschijnlijk in aanraking met de strafrechter zou hebben gebracht en erger misschien. Nee, blijf waar u bent, en probeer u te beheersen. Wat ik zeg, is de volle waarheid. Ik heb er de bewijzen van. Ik heb er nog nooit gebruik van gemaakt, maar er zouden zich natuurlijk omstandigheden kunnen voordoen...

— Wat was dat voor een zaak? vroeg Murray schor.

— O, een zwendelzaak... misbruik van vertrouwen... valsheid in geschriften. Er kon met een enkele slag veel geld verdiend worden, als men... als men het met zijn geweten maar niet al te nauw nam. En uw vader...

— Genoeg! viel Murray hem heftig in de rede, terwijl hij een dreigend gebaar maakte. Geen woord meer over mijn vader. U zweert mij, dat u die bewijzen bezit?

— In mijn bureau. Het spijt me, dat ik ze niet direkt heb meegenomen. Maar zoals ik zei, u kunt ze elk ogenblik zien. Er zijn notities bij en brieven van uw vader. Juridisch gezien is de zaak natuurlijk verjaard, maar als het nu nog bekend raakte, dat de vader van een van onze veelbelovende diplomaten betrokken is geweest bij een zaak, die het daglicht niet kan verdragen, dan...

— Genoeg, zeg ik u, herhaalde Murray dreigend.

Zijn ogen keken de ander recht in het gezicht, toen hij zei:

— Laat ons over de concessie spreken. Wat zijn uw voorwaarden?

HOOFDSTUK II

BEURSGERUCHTEN

De volgende dag ging er een eigenaardig gezoem door de grote bijenkorf, van de Londense Beurs en de oude rotten in het vak, mensen met grote ervaring, insiders, konden aan de klank al horen, dat er iets bijzonders gaande was. Het was niet de plotselinge daling van de markt, waardoor dit gezoem veroorzaakt werd.

Nee, het was van meer concrete aard. Het betrof de terugtrekking van de concessie voor de aanleg van de Udipi-Spoorweg aan het consortium, waarvan deze concessie aanvankelijk verleend was, en de gunning van die concessie aan het Hewett-Syndicaat.

Dat was het, waarom de hoofden bij elkaar werden gestoken, waarom er hier en daar luide afkeuringen werden te kennen gegeven, waarom er beursbezoekers met bleke gezichten, en weer anderen met een opgewekt gezicht rondliepen.

Onder degenen, die erg verbaasd stonden over de geruchten, die op de

beurs de ronde deden, was ook Charles Brand, de particuliere sekretaris van Lord William Aberdeen, een jongeman met een opgewekt, rond en blozend gezicht, verhelderd door twee grote, blauwe ogen.

Toen hem het bericht voor het eerst werd verteld door een van de steunpilaren van de Beurs, in een afgelegen hoekje, schudde hij ongelovig zijn blonde haar en riep uit :

— Maar dat is bijna onmogelijk, waarde heer. Zoets is nog nooit vertoond. Ik meende, dat vandaag de concessie officieel zou worden verleend en morgen in het Staatsblad zou komen, en ik wil er tegenover u geen geheim van maken, dat ik daar met bepaalde financiële transacties, ten behoeve van Lord Aberdeen op gerekend had. Het zou een lelijke streep door mijn rekening zijn, als nu mocht blijken, dat de concessie overgaat aan Hewett en zijn vrienden.

— Zij hadden er al lang op gevlast.

— Dat is best mogelijk, maar het was algemeen bekend, dat de kansen van Hewett heel slecht stonden. Bovendien heeft de Staatssecretaris een wrok tegen hem. Nu, ik wil er het mijne van hebben.

Hij knikte zijn zegsman toe en liep naar een van de vele telefooncellen, waar hij zich in verbinding liet stellen, met Andrew Murray. Hij moest echter geruime tijd wachten, want er waren vele aanvragers voor hem. Maar eindelijk was het dan toch zijn beurt en hij begon:

— Hallo, spreek ik met mijnheer Murray zelf? Goede morgen, Andrew. Je spreekt met Charles Brand. Wil je mij eens even zeggen, wat al de nonsens betekent, die hier op de Beurs verteld wordt? Ik spreek natuurlijk over de concessie voor de Udipi-Spoorweg. Is het soms een speculatieve manoeuvre? Nee? Het is dus waar? Maar, goeie kerel, daarmee berokkent je Departement Lord Aberdeen grote schade, en voor mij zelf is het ook een schadepostje.

Hij had dit laatste half lachend, half verontwaardigd gezegd en ging nu verder:

— Wil je mij niet zeggen, Andrew, wat de reden is van die plotselinge ommekeer? Palmer en zijn vrienden zijn toch volkomen solvent. Het aandelenkapitaal van hun maatschappij zou in een ommezien voltekend zijn, dat kan zelfs een telegramjongen van de Beurs je zeggen. Ik versta je niet goed, je praat wat onduidelijk vandaag. Geen tijd? Nu, dat kan ik mij begrijpen. Kom je vanmiddag soms nog op de Windsor Club? Nee, geen uitvluchten, ik reken vast op je, jij bent sekretaris aan het Departement en jij moet de reden weten. Natuurlijk zit er iets achter. Tot straks dan.

Brand legde de hoorn weer op de haak en bleef een ogenblik in gedachten staan. Toen ging hij hoofdschuddend de geweldig grote zaal weer binnen, waar men op dat ogenblik een oorverdovend lawaai van schreeuwende en tierende stemmen hoorde, uit de monden van duizenden heren, allen met de hoge hoed op het hoofd en die zo drif-

tig gesticuleerden, dat men zich nauwelijks kon voorstellen, met flegmatieke Engelsen te doen hebben. Overal zag men rode, glimmende hoofden, kwade blikken, wijdopen monden.

Charles Brand stak niet zonder moeite de grote zaal in haar volle breedte over, keek even op het reusachtige zwarte bord, waarop de verschillende koersen werden genoteerd en telkens weer uitgeveegd, sloot inderhaast enige posten af met een bevriend commissionair, en verliet toen haastig de Beurs.

Hij sprong op een bus, die hem een kwartier later afzette bij Picadilly. Hij liep de Oxford Street in, sloeg de hoek van de Cromwell Street in en liep deze straat bijna helemaal uit tot hij bijna Pall Mall bereikte.

Daar stond een klein herenhuis, dat toebehoorde aan Lord William Aberdeen. Hij opende de deur met zijn huissleutel, na de voortuin te zijn doorgelopen, gaf hoed en jas aan de oude Gaston, de enige bediende van Zijne Lordschap en klom haastig de trap naar de eerste verdieping op.

Hij ging een hoog en licht vertrek binnen, met een goede smaak gemeubeld als werkkamer, en stond tegenover een man, die juist in een boek stond te bladeren bij een geopende kast, rijzig, breed in de schouders en smal in het middel, kaarsrecht, met een scherp besneden gezicht en donkergrijze ogen.

Die man was John Raffles, die sinds enige jaren de rol van Lord Aberdeen met groot succes speelde en die er tot dusverre in geslaagd was de politie volkomen om de tuin te leiden, wat betreft zijn identiteit. Hij keek heel even op uit zijn boek en zei met zijn klankvolle, als metaal klinkende stem:

— Nu al terug, Charles? Dat is bijzonder vroeg. Alles is toch naar wens gegaan?

— Dat kan ik helaas niet bepaald toegeven, Edward, antwoordde Brand met een zucht. Je weet, dat ik er op gerekend had, dat de concessie voor de Udipi-Spoorweg aan het consortium van Palmer zou worden gegeven...

— Dat wordt zij toch ook? Het stond gisteren in de « Times ».

— Dat is ook zo, maar het Departement is van inzicht veranderd en heeft op het laatste ogenblik de concessie gegeven aan Hewett.

Dadelijk was Raffles een en al belangstelling. Hij legde het boek in de kast, sloot ze, ging op een bank zitten, die achter zijn bureau stond en vroeg:

— Is dat zeker?

— Zo zeker als het maar kan zijn. Ik heb Andrew Murray opgebeld, de sekretaris van het Departement. Je weet, dat hij mijn vriend is en dat hij bijzonder in de gunst staat bij zijn aanstaande schoonvader, de Staatssekretaris van Koloniën. Welnu, toen ik hem op de Beurs opbelde, vertelde hij mij, dat de geruchten die daar lopen, waar zijn en dat over enkele dagen de spoorwegconcessie officieel aan Hewett zal worden verleend.

— Welke reden gaf hij op?

— Geen enkele.

— Wat heeft dat nu te betekenen?

— Dat heb ik mezelf ook afgevraagd, zonder er een antwoord op te vinden. Palmer en consorten waren volkomen in staat om die spoorweg aan te leggen. Hij had al van alle kanten toezegging voor deelneming en het kapitaal zou hem zeker ruimschoots ter beschikking zijn gesteld. Ik zelf had uit jouw naam al voor 10.000 pond aandelen genomen. Daarvan komt nu natuurlijk niets, want ik ken Palmer en ik ken Hewett ook.

— Ja, en ik ken hem misschien nog beter. Ik had hem de volgende week een bezoek willen brengen.

— Een bezoek, jij?

— Laat ik duidelijk zijn, ik had hem dat bezoek willen brengen, zonder dat hij het zelf merkte: zo tegen twee uur in de nacht. Als er iemand is, die zo'n bezoek verdient, dan is hij het. Ik heb een onderzoek naar hem ingesteld. Een harteloze, onbetrouwbare kapitalist, die, als het moest, over lijken zou lopen om zijn doel te bereiken. Dat hij zijn vrouw verwaarloost, is bekend, maar dat is een zaak die mij verder niet aangaat.

— Men zegt... begon Brand aarzelend, kwade tongen beweren...

— Zeg op. Wat beweren die kwade

tongen?

— Dat Sigrid Hewett en Andrew Murray...

— Nu nog? Terwijl hij gaat trouwen met de dochter van Sir Leslie? zei Raffles verbaasd.

— Nu moet ik hem toch verdedigen, Edward, riep Brand uit. Andrew maakte al vier jaren geleden kennis met Sigrid Hewett, lang voor dat hij Grace Deacon leerde kennen, want hun kennismaking dateert pas van nauwelijks een jaar geleden. En van dat ogenblik af heeft hij moeite gedaan de band met Sigrid te verbreken, maar zij wil hem niet loslaten.

— Uit liefde?

— Ook daarom, maar meer nog, vrees ik, omdat zij buitengewoon trots is en het niet kan dulden, dat een andere vrouw haar beeld verdringt uit het hart van haar vroegere minnaar...

— Weet... Hewett?...

— Misschien vermoedt hij iets, maar dat valt bij een man als hij moeilijk uit te maken, antwoordde Brand schouderophalend.

— Nu, eigenlijk doen deze familiegeheimen er ook niet toe, antwoordde Raffles onverschillig. Ik weet wie de man is, ik weet dat hij erg veel geld heeft en daarvan een groot deel in contanten in zijn brandkast bewaart, ik weet dat hij veel juwelen heeft en ik blijf bij mijn plan om die brandkast eens aan een nader onderzoek te onderwerpen. Die concessie komt mij tamelijk raadselachtig voor, want ik kan mij echt niet voorstellen, welke overwegingen er bij het Departement hebben meegespeeld, toen het op het laatste ogenblik de concessie ontnam aan een volkomen betrouwbaar consortium, om die te geven aan een man als Hewett. Daar moet bepaald iets achter steken.

— Dat heb ik ook direkt vermoed, maar wat? Er bestaat hier bepaald een of andere intrige, dat wordt trouwens op de beurs ook gemompeld, maar niemand weet er natuurlijk het fijne van. Hewett is gisteren op het Departement geweest...

— Wat zegt je daar? Op het Departement? Hij heeft dus met Deacon ge-

sproken?

— Niet met Deacon zelf, met Andrew Murray. Dat is natuurlijk bekend geworden door de bode van het Departement.

— Nu, dat maakt de zaak niet duidelijker, antwoordde Raffles langzaam. Hewett gaat naar de sekretaris en de volgende morgen wordt het bericht gelanceerd, dat hij de concessie heeft terwijl het bekend is, dat Deacon hem niet mag. Spreek je Murray vandaag soms nog?

— Hij heeft beloofd, dat hij vanmiddag op de Windsor Club zou komen.

Raffles was opgestaan, liep met gebogen hoofd een paar keer het grote vertrek op en neer en bleef toen voor Brand stilstaan.

— Luister eens, Charles, ik ben van

idee veranderd, wat dat nachtelijk bezoek betreft.

— Gelukkig, zei Brand met een zucht. Je weet hoe ik daarover denk.

— Ik zal het niet over een week, maar vannacht al brengen, ging Raffles lakoniek door.

— Vannacht nog? vroeg Brand verschrikt. Ik dacht al, dat je er van afgestapt was.

— Ik weet toevallig, dat zijn brandkast juist op dit ogenblik heel goed voorzien is en ik ben ook buitengewoon nieuwsgierig naar de inhoud van zijn bureau. Misschien vind ik daar wel iets in betreffende die concessie. Daarin ben ik sterk geïnteresseerd. Er is hier natuurlijk iets niet in orde; het is alsof ik een verdacht luchtje opsnuif.

HOOFDSTUK III

HET SCHOT

De klokken in de buurt sloegen juist twaalf uur, toen Raffles voor de grote spiegel in zijn slaapkamer zijn hoge hoge hoed opzette. Hij was in rok en zag er uit als een man van de wereld, die op het punt staat naar een bal in de fijnste kringen te gaan. Het witte overhemd, fijn geplooid, was smetteloos, evenals het laag uitgesneden vest van gebloemde witte zijde.

Zeker, Raffles zag er helemaal niet uit als een man, die op weg gaat naar een andermans huis, om er de brandkast open te breken, maar in de platte tas, onder zijn jas, had hij zijn lopers, enige kleine instrumenten van zijn eigen vinding en ...ruimte genoeg om er een heel kapitaal te kunnen opbergen. In zijn rechterzak zat een masker, in de linker een heel lang, dun en sterk knopentouw, aan het einde voorzien van een stalen haak en in zijn revolverholster stak het fijne, uitmuntende wapen uit de fabriek van Colt, dat hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet. En dat

was zijn uitrusting.

De deur ging zachtjes open en Brand stond op de drempel. Raffles keek hem enigszins verbaasd aan en vroeg zacht:

— Ben je nog niet naar bed?

— Naar bed? Wat een vraag, zei Brand verontwaardigd. Je weet toch heel goed dat ik geen oog zal dichtdoen, voor je weer veilig terug bent. Ik weet eigenlijk niet wat me tegenhoudt om met je mee te gaan.

— Ik weet het wel, Charles, mijn verzoek om thuis te blijven. Je hoeft je absoluut niet ongerust over mij te maken; het zal allemaal van een leien dakje gaan.

Hij stak Brand de hand toe, en het volgende ogenblik had hij het vertrek al verlaten. Hij verliet het huis aan de achterkant, liep snel door de tuin, opende een kleine poortdeur en stond nu in een volkomen verlaten, donkere zijstraat, waarin zich ook overdag nimmer een levende ziel vertoonde.

Het huis waar Hewett woonde, lag

op nauwelijks een kwart uur lopen van het zijne, en daar het volkomen droog weer was, besloot Raffles te lopen. Hij slenterde verder, de hoed iets achterover en een sigaret rokend, en denkend aan heel veel zaken, maar in ieder geval niet over zijn nachtelijke plannen. Hij maakte zelfs een omweg en het was al bijna kwart voor een, toen hij eindelijk Cornwall Street bereikte.

Het was daar al stil in deze deftige buurt en de voorbijgangers waren schaars. Raffles ging een brede zijstraat in, waar bijna alle huizen al in diepe duisternis gehuld waren en bereikte een vrij hoge tuinmuur.

Hier hield hij een ogenblik stil om te luisteren en toen hij totaal niets hoorde dan het verre gerucht van rijdende auto's, stak hij snel een stalen stift, die er uitzag als een spijker van de grootste soort in een voeg tussen een paar stenen, zette er de voet op en zwaaide zich behendig boven op de muur. Zich zover mogelijk voorover bukkende, trok hij de stift weer uit de voeg, opdat deze geen argwaan zou wekken bij toevallig voorbij komende politieagenten en liet zich in de zachte, zwarte aarde aan de voet van de muur vallen.

Hij stond hier enkele minuten doodstil en keek naar de achtergevel van het grote huis, waarin geen enkel raam verlicht was. Het was duidelijk, dat de bewoners en de bedienden al naar bed waren.

Raffles maakte de tas aan de binnenkant van zijn jas los en haalde er enige gereedschappen uit, zorgvuldig in wollen lappen gewikkeld, teneinde het rammelen te voorkomen.

Over de grasrand lopend, volgde hij een van de tuinpaden en zijn buitengewoon scherp gezicht kwam hem goed van pas, want het was hier stikdonker.

Op de tuin keken, ongeveer een meter boven de grond, acht grote ramen uit en een daarvan koos Raffles uit om binnen te komen. Het was gesloten met een ijzeren luik, maar de gentleman-inbreker had geen Raffles moeten heten, als dat luik voor hem een hinderpaal was geweest. Hij schoof het raam eerst behoedzaam op en het ge-

bruik van enkele stalen gereedschappen was voldoende om het ijzeren luik open te krijgen.

De weg naar binnen was vrij. Raffles wipte naar binnen, haastte zich de zwarte aarde van zijn lakschoenen op de vensterbank af te schrapen en deed daarna de gordijnen weer voor het raam waardoor hij net naar binnen was geklauterd, zonder echter het luik te sluiten.

Weer stond hij even luisterend stil en toen deed hij zijn zaklantaarn aan en opende de deur van het vertrek, een soort tuinkamer, die blijkbaar maar weinig gebruikt werd.

Hij stond aan het einde van een brede gang, die gelijk liep met de zijgevel van het huis, waaruit Raffles de conclusie trok, dat zij aan de andere kant wel op de hall zou uitlopen. Hij volgde de gang en het bleek dat hij goed gezien had, want even later stond hij in de grote, marmeren hal van het huis, die zwak verlicht werd door een enkele elektrische lamp aan de hoge zoldering.

Gewoontegetrouw dekte Raffles allereerst zijn terugtocht, dat wil zeggen, hij deed voorzichtig de ketting van de voordeur en overtuigde zich, dat deze geopend kon worden, door alleen de knop van het loopslot terug te trekken. Hij bevestigde de zware koperen ketting weer in de haak, zonder het minste geluid te maken en liep toen naar de monumentale trap, die naar de eerste verdieping voerde. Aan de voet daarvan bleef hij weer een ogenblik staan om te luisteren. Pas toen zijn scherp oor niet het minste gerucht in het grote, donkere huis hoorde, begon hij de trap te beklimmen.

Deze kwam uit op een soort gaanderij, die aan drie kanten om de hal heenliep. Maar Raffles scheen de weg goed te kennen, want hij aarzelde geen ogenblik, doch ging een gang in, die hem enige ogenblikken later tot voor een hoge, eikenhouten deur bracht, die op slot bleek te zijn. Het was de deur van de werkkamer van Hewett.

Weer moest het tasje met instrumenten te voorschijn komen en enkele seconden later knipte het slot met een

zacht geluid open, zodat Raffles naar binnen kon.

Hij had zijn lantaarn gedooft en ging, half op de tast, naar de beide ramen, die op een brede zijstraat uitkeken, van het huis gescheiden door een brede zijtuin, afgesloten door een laag hek. Raffles schoof de beide gordijnen zacht voor de hoge ramen dicht, ervoor zorgend dat geen enkel lichtschijnsel naar buiten zou kunnen doordringen, en knipte nu zijn zaklantaarn opnieuw aan.

Bij dit schijnsel kon hij de omgeving goed opnemen, en het eerst viel zijn blik op de kleine brandkast. Hij overtuigde zich, waarheen de beide overige deuren in het vertrek leidden, namelijk naar een rookkamer, die met een deur weer op de gang uitkwam, en naar een vertrek, dat overdag waarschijnlijk in gebruik was bij een sekretaris. Ook dit tweede vertrek had nog een andere deur, die op de gang uitkwam.

Het eerste werk van Raffles was, al deze deuren open te maken en daarna in de rookkamer een van de openslaande ramen open te zetten, dat uitkwam op een balcon, vanwaar hij zich, als de nood aan de man kwam, gemakkelijk met behulp van zijn touw zou kunnen laten zakken.

Hij keerde nu weer in de kamer terug, ging naar de brandkast, bekeek het ouderwetse ding met een glimlach op de lippen, streek er eens over heen en mompelde :

— Het werk van een kwartier. Wij zullen eerst aan het bureau beginnen; daar interesseer ik mij meer voor.

Hij zette zijn hoed af, deed zijn jas uit en begon het bureau aan een onderzoek te onderwerpen.

Juist toen hij de hand naar de bewerkte klep uitstak, die het meubel afsloot, meende hij in huis een zwak geluid te horen, voor ieder ander oor dan het zijne bijna onmerkbaar, het klonk als het verschuiven van een stoel of van een ander licht meubel. Doodstil bleef Raffles enkele minuten staan, maar toen het geluid zich niet herhaalde, meende hij dat hij zich had vergist en ging weer aan de slag.

In een oogwenk had hij de klep van het bureau geopend en begon nu de laden naar zich toe te trekken en met weergaloze snelheid te doorzoeken. Het duurde echter niet lang, of het middelste kastje trok zijn aandacht. Het kostte hem enige moeite om het te openen, maar tenslotte draaide het deurtje toch op zijn scharnieren en Raffles hield een palissander houten kistje in zijn handen. Een ondeelbaar ogenblik daarna sprong het deksel los, Raffles nam er de papieren uit en begon te lezen.

Naarmate hij las, nam zijn gezicht een ernstiger uitdrukking aan, terwijl afkeer en verontwaardiging zich er op aftekenden. Toen spitsten zijn lippen zich tot een zacht gefluit en hij mompelde in zichzelf :

— Dat is dus « des Pudels Kern », om uit Faust te spreken. Nu wordt het raadsel van die concessie-verlening opgelost. Hewett had die arme Andrew Murray in zijn macht. Deze papieren en aantekeningen zijn ongetwijfeld van de vader van de jonge sekretaris en als zij gepubliceerd werden, zou er zo vast als een huis een groot schandaal uit zijn ontstaan en de jongen zou in de diplomatie eenvoudig onmogelijk zijn geworden. Nu, wij zullen beginnen met deze papieren bij ons te steken en ook de andere, waaruit blijkt, dat mijnheer Hewett zelf bij dat onsmakelijke zaakje betrokken was. Wij zullen eens zien, of nu de concessie niet voor de tweede keer van toewijzing verandert.

Hij sloot het kistje weer, zette het in het middenvakje terug, deed het deurtje daarvan weer op slot en bracht de klep van het bureau weer in haar vorige stand terug. Nu had alleen een geoefend oog kunnen zien, dat onbevoegden het meubel hadden geopend.

— En nu eens kijken wat de brandkast inhoudt.

Zo, vervolgde Raffles zijn alleenpraak. Hij verplaatste zijn zaklamp, hield ze bij de brandkast neer, bekeek het slot. Hij ging aan het werk, een ogenblik daarna bezweek het slot van de brandkast en kon hij de deur naar zich toetrekken.

De deur ging open, en Raffles hoefde

niets anders te doen, dan enige pakjes bankbiljetten en rollen goudgeld van de planken te nemen.

Zijn gezicht vertoonde een tevreden uitdrukking, en de buit verdween in zijn binnenzakken.

Hij duwde de deur weer in het slot, pakte zijn zaklamp en liep naar de deur.

Maar halfweg bleef hij stilstaan en luisterde in de houding van een tijger,

die op het punt staat een sprong te doen. Hij had opnieuw een licht gerucht gehoord en ditmaal klonk het als het haastig lopen en het zachtjes openen van een deur, onmiddellijk gevolgd door het openschuiven van een raam.

En terwijl Raffles er nog over nadacht, wat dit alles betekende, en wat er in het huis gebeurde, klonk, scherp en kort, een schot.

HOOFDSTUK IV

WIE IS DE DADER?

Raffles verloor geen sekonde. Hij rukte de deur open en stond in de gang. Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of het schot was op de eerste verdieping gelost, vlak onder hem. Hij rende op zijn tenen naar beneden, en zag aan het einde van de gang, die op de gaanderij uitliep, de deur van een helder verlicht vertrek open staan. Hij rende er heen, en het eerste wat hij zag was het lichaam van een man, dat op de vloer lag uitgestrekt.

Hij boog er zich over heen en herkende Ralph Hewett. Zij ogen waren gesloten en uit zijn hals vloeide een dun stroompje bloed.

De indrukken volgden elkaar nu heel snel op.

Boven in het huis werd een deur geopend, en er naderden lichte voetstappen. Het volgende ogenblik stond een doodsbleke vrouw op de drempel, het was Sigrid Hewett.

Nauwelijks was Raffles zich bewust geworden, of hij hoorde nog andere

voetstappen, ditmaal van mannen, die haastig dichterbij kwamen, en stemmen die luid en verschrikt door elkaar spraken.

Maar toen viel zijn blik op het open raam, waarvoor het gordijn nog bewoog. In één sprong was hij er bij en staarde naar buiten. In het donker meende hij twee gedaanten te zien vluchten, die gauw uit elkaar gingen. Hij bedacht zich geen ogenblik, maar klom uit het raam, ging met zijn handen aan de vensterbank hangen en liet zich van een hoogte van ruim twee meter in de zachte aarde van een bloemperk vallen.

Naderhand besepte Raffles pas, dat hij tussen het ogenblik, waarop hij het schot hoorde, en dat, waarop hij hard in de richting van het lage hek begon te lopen, nauwelijks tien sekonden konden zijn verlopen.

Hij wipte over het hek, en begon een van de vluchtelingen te achtervolgen, zo snel zijn getrainde benen hem wilden

dragen...

Intussen stond daarboven in de kamer Sigrid Hewett met een spierwit gezicht naast het bewegingloze lichaam van haar man. Zij wrong de handen en keek met dodelijk verschrikte ogen rond, zonder schijnbaar iets te zien, tot haar oog viel op een kleine revolver, met ivoeren kolf, die naast het lichaam lag. Met een onbestuurde beweging bukte zij zich en raapte het wapen op, terwijl juist op dat ogenblik Turner binnenstormde, op de voet gevolgd door Henry, beiden erg geschrokken en de eerste met een blaker in de hand.

Turner had blijkbaar inderhaast enige kledingstukken aangeschoten. Henry droeg nog zijn livrei en was zeker nog niet naar bed geweest.

— Wat betekent dat, mevrouw? vroeg Turner, met een schuwe blik op de revolver, die mevrouw Hewett met wezenloze blik bekeek.

Henry was intussen al naast de zwaargewonde neergeknield en riep:

— Hij leeft nog, mevrouw. Er moet dadelijk een dokter worden gehaald.

— Ja, een dokter, fluisterde mevrouw Hewett nauwelijks hoorbaar.

Op dat ogenblik sloeg Hewett de ogen op, probeerde zich op zijn elleboog op te richten en fluisterde, zo zacht dat het als een zucht klonk, terwijl hij zijn vrouw een blik vol haat toewierp:

— Je hebt je zin: Murray heeft het gedaan!

De vrouw slaakte een zachte kreet van schrik, ongelooft en afschuw, maar Turner bleef onafgebroken kijken naar het wapen dat zij nog altijd in de hand hield.

Henry was alweer opgevlogen en rende naar de telefoon, die op een kleine tafel stond. Pas later zou hij zich herinneren dat de hoorn niet op de haak maar op het tafelblad lag. Hij nam de telefoon en sprak haastig:

— Hallo juffrouw, hallo, centrum 41405, dokter Stanford, Sloanestreet, in 's hemelsnaam, maak wat voort, mijnheer Hewett verkeert in levensgevaar.

Een seconde later was hij in gesprek met de huisdokter van Hewett, die hem enige aanwijzingen gaf, hoe hij de zwaar-

gewonde moest behandelen, tot hij zelf zou zijn aangekomen.

Een ogenblik daarna was alles in het huis in rep en roer. Men liep met kannen vol heet water, verbandtrommeltjes, linnen verbanden en men lichtte de politie in.

Het eerst aanwezig was de politie-agent, die in deze wijk met een kameraad nachtdienst deed. Hij sprak op fluisterende toon met Turner en vervolgens met Henry.

Van de vrouw des huizes merkte men niets meer; zij had zich teruggetrokken en de deur op slot gedaan.

De beide bedienden verbonden Hewett zo goed en zo kwaad als het ging en droegen hem zo voorzichtig mogelijk naar de divan, die in een hoek van het vertrek stond.

De agent had Scotland Yard opgebeld en een inspecteur met een detektive, was onderweg. Deze beide mannen bereikten het grote huis ongeveer tegelijkertijd met dokter Stanford, een bejaarde man, met een overvloed van spierwit haar, buitengewoon kalm en beroemd wegens zijn erkende kwaliteiten als chirurg.

Het was Turner, die de drie mannen binnenliet en hen gezamenlijk onmiddellijk naar het vertrek bracht, waar men Hewett, die nu bewusteloos was, had neergelegd, ontdaan van boord en das, jas en vest.

Hij was doodsbлек en lag daar roerloos met gesloten ogen, toen dokter Stanford zich over hem heenboog en met grote voorzichtigheid het noodverband begon te verwijderen. Hij bekeek de wond, schudde ernstig het hoofd en zei op zachte toon, terwijl hij zich tot de politiemannen wendde:

— Dat ziet er lelijk uit, heel lelijk. Hij is een sterke man, maar de wond heeft hevig gebloed en de kogel zit vlak bij de wervelkolom. Het zal heel moeilijk gaan hem zonder levensgevaar te verwijderen. Ik ben bang, dat hij de dag van morgen niet meer zal halen...

Inspecteur Brash schudde ernstig het hoofd en begon toen dadelijk met zijn ondervragingen. Hij richtte zich tot Turner, die er doodsbлек bijstond en

vroeg :

— Was mijnheer Hewett in dit ver-
trek?

— Ja, mijnheer.

— Wat is het voor een kamer?

— De grote eetzaal, mijnheer.

— Stond dat raam open?

— Ja, mijnheer, tenminste toen Hen-
ry en ik binnenkwamen.

— Was u allebei nog op?

— Alleen Henry, mijnheer. Ik was
juist op het punt om naar bed te gaan;
ik had nog laat zitten lezen.

De inspekteur wendde zich nu tot de
bediende en vroeg :

— Waarom was u nog niet naar bed?

— Ik moest op mijnheer wachten.

— Hij was dus pas thuis, toen hij
door de kogel getroffen werd?

— Geen vijf minuten. Ik deed voor
hem de deur open, hij zei, dat ik kon
gaan slapen, ik ging naar boven, naar
mijn kamer en ik had nog niet mijn
jas uitgetrokken, toen het schot viel.
Ik ben toen onmiddellijk mijnheer Tur-
ner gaan halen, die het schot ook had
gehoord en wij renden naar beneden.

— Geen spoor van de dader?

Turner en Henry wierpen elkaar een
schuwe blik toe en de eerste antwoordde
aarzeland :

— Mevrouw Hewett was in de kamer.

— Voor u'er kwam?

— Jawel, mijnheer.

— Was zij al naar bed gegaan?

— Dat geloof ik niet; zij droeg een
peignoir. Maar als u denkt, dat me-
vrouw... neen, dan vergist u zich, mijn-
heer.

— Hoezo? vroeg de inspekteur op
scherpe toon, terwijl hij de butler met
zijn zwarte ogen doordringend aankeek.

— Mijnheer Hewett heeft de naam
genoemd van de man, die op hem schoot,
antwoordde de butler zacht.

— Hoe luidde die naam?

— Andrew Murray, mijnheer.

— En hebt u dat allebei gehoord?

— Wij beiden en mevrouw natuurlijk
ook.

— Nu, daar hadden wij mee kunnen
beginnen, zei de detektive schouderop-
halend. Dat is natuurlijk Andrew Mur-
ray van het Departement van Koloniën.

Ik heb dingen gehoord... nu ja, daar
zullen wij nog niet over spreken. Maar
ik zou u adviseren, mijnheer Brash,
maar dadelijk met een paar agenten
naar zijn woning te gaan. Als hij er
iets mee te maken heeft, kan hij na-
tuurlijk nog niet naar bed zijn. Neem
een auto.

— Die raad is goed, Gill, antwoordde
Brash. Je raad is, lijkt me, in kannen
en kruiken.

Hij keek nog eens rond, waarbij zijn
oog viel op de revolver, die mevrouw
Hewett op een tafeltje had neergelegd.
Hij onderzocht het wapen, opende het
magazijn en mompelde :

— Eén kogel verschoten en zeker
nog geen kwartier geleden. Dokter, kan
met dit wapen de wond zijn veroor-
zaakt?

— Dat kan ongetwijfeld.

Onmiddellijk daarop wijdde hij zijn
aandacht opnieuw aan de zwaargewonde,
nadat hij enige ogenblikken tevoren een
van de agenten met een recept had weg-
gezonden naar een apotheker in de
buurt, die die avond nachtdienst had.

Brash bekeek de revolver nog even
en wilde het wapen al in zijn zak ste-
ken, toen Turner bescheiden zei :

— Als ik een opmerking zou mogen
maken, mijnheer...

— Zeg het maar...

— Die revolver is eigendom van mijn-
heer Hewett.

— Weet je dat zeker? vroeg hij, een
beetje nijdig.

— Heel zeker, mijnheer. Mijnheer
Hewett heeft die revolver nog geen acht
dagen geleden gekocht. Hij heeft hem
mij laten zien in een vertrouwelijke bui,
zoals mijnheer ze wel eens had. De
initialen van mijnheer staan er met
kleine zilveren lettertjes op.

Brash bekeek de revolver opnieuw en
vond nu inderdaad aan de onderkant
van de kolf een paar zilveren letter-
tjes, een R. en een H. Hij haalde mis-
moedig de schouders op en barstte uit :

— Maar voor de duivel, als deze
revolver van mijnheer Hewett is, hoe
kan dan...

Hij voltooide de zin niet, haalde de
schouders op en vervolgde kortaf :

— Ik zou graag mevrouw Hewett spreken. Vraag haar of zij mij even te woord kan staan. De kamenier is toch ook op?

— Jawel, mijnheer.

— Vlug dan wat.

Henry verwijderde zich en er verliep enige tijd, alvorens de deur weer opening en mevrouw Hewett op de drempel verscheen, bleker dan een laken en met een uitdrukking van naamloze ontzetting in haar grote zwarte ogen.

Brash liep op haar toe en zei hoffelijk :

— Het spijt mij zeer, mevrouw, dat ik u lastig moet vallen, maar het betreft een zeer ernstige zaak en u zult die natuurlijk willen helpen oplossen, nu het uw echtgenoot betreft.

Daar zij zweeg, ging hij verder :

— De buttler verklaart, dat deze revolver van uw man is. Kunt u dat bevestigen?

Hij hield haar het wapen op de palm van zijn uitgestrekte hand voor. De jonge vrouw wierp er een lange blik op en antwoordde eindelijk toonloos:

— Ik weet het niet zeker, maar ik geloof wel, dat ik dat wapen in mijn bezit heb gezien.

— Ik ben nu wel verplicht, mevrouw, een hele pijnlijke zaak aan te roeren. U was hier immers in het vertrek, toen de bedienden binnen kwamen.

— Dat is zo.

— U bent zeker door het schot wakker geworden?

— Ik... ik sliep nog niet.

— Is het uw gewoonte, zo laat naar bed te gaan?

— Dat niet, maar ik voelde mij niet goed, en ik kon de slaap niet vatten.

— Uw beide bedienden verklaarden mij net, dat zij uw echtgenoot... een beschuldiging hebben horen uiten. Hij noemde de naam van de man, die op hem schoot. Hebt u die woorden ook gehoord?

— De vrouw scheen in een zware tweestrijd te staan en antwoordde toen bijna onhoorbaar:

— Ik heb niets gehoord.

— Nu, zoiets is mogelijk. U hebt misschien wat te ver af gestaan. Intus-

sen, ik ben wel verplicht om rekening te houden met de verklaring van deze beide mannen. Hebt u enig denkbeeld, mevrouw, hoe mijnheer Murray hier binnen kan zijn gekomen?

Er volgde geen antwoord. En toen klonk in die stilte de stem van Henry, die zei :

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar de schoot van het nachtslot van de straatdeur was teruggedraaid, toen ik die voor mijnheer Hewett opende.

Snel vlogen de blikken van Brash van de bediende naar mevrouw Hewett, die een flauwte nabij scheen te zijn.

Toen zei hij, nog altijd op dezelfde hoffelijke toon, maar die nu ook een beetje streng klonk :

— Ik laat het aan u over, mevrouw, om hieruit uw conclusies te trekken. Zou u mij niet eerlijk willen zeggen, of mijnheer Murray, vanavond hier is geweest? U wilt niet antwoorden? Dan ben ik tot mijn spijt wel genoodzaakt aan uw bedienden te vragen of zij hem hebben gezien. Hoe is het, vriend Turner, hebt u mijnheer Murray hier in huis gezien vanavond?

De buttler, tot wie de vraag gericht was, antwoordde ontkennend en ook Henry zei dat hij Andrew Murray niet gezien had.

Inspecteur Brash wendde zich tot de vrouw des huizes en zei :

— Wees zo goed, even in dit zijvertrek te gaan, mevrouw. Ik zal u dadelijk weer laten roepen, wanneer ik denk, dat uw verklaringen van enig nut kunnen zijn, als u mij dit toestaat.

Zodra de deur achter haar gesloten was, zei Brash zacht tegen Turner :

— Laat de kamenier hier komen.

De buttler verdween en een ogenblik later kwam hij binnen met de kamenier Jane. Het meisje was blijkbaar erg geschrokken en keek met een schuwe blik naar de hoek, waar het bewegingloze lichaam van haar meester lag.

Brash liep dicht op haar toe, keek haar scherp aan en zei toen :

— Hoor eens hier, meisje, je meesteres heeft net gezegd, dat mijnheer Murray vanavond hier is geweest. Hoe laat kwam hij?

Het was zeker geen mooie zet en menig advocaat zou razend zijn geworden over deze manier van rechtspleging, maar het meisje liep er in en antwoordde met een bevend stemmetje :

— Het zal zo wat elf uur geweest zijn, mijnheer.

Brash wendde zich triomfantelijk tot Henry en zei :

— Nu zie je waarom het nachtslot van de voordeur was teruggedraaid.

— Ja mijnheer, maar mijnheer Murray is niet door de voordeur binnengekomen, klonk de stem van de kamenier.

— Wat is dat nu voor een onzin, riep hij uit. Niet door de voordeur? En deze bediende zegt, dat het nachtslot was teruggedraaid.

— Dat kan best zijn, mijnheer, maar ik heb mijnheer Murray zelf door de zijdeur in de tuin binnengelaten.

— Nu, dat is een prachtige geschiedenis, barstte Brash uit.

En zich tot Henry wendende, vervolgde hij :

— Dan heb je u natuurlijk met dat nachtslot vergist.

— Dat is uitgesloten, mijnheer, antwoordde Henry, vastberaden om zijn gezond verstand en zijn herinneringsvermogen tegen iedere aanslag te verdedigen. Ik zelf heb het nachtslot er op gedaan, zoals mijn plicht was, evenals de ketting. En ik kon de deur met behulp van de kruk openen, zonder dat ik de sleutel tweemaal hoefde rond te draaien.

— Zo iets gekks heb ik nog nooit meegemaakt, riep Brash uit, op een toon, alsof hij zich persoonlijk beledigd voelde door deze bijkomstige omstandigheid, die de zaak nog verwarder dreigde te maken, dan zij al was.

Maar hij dwong zich tot kalmte en richtte zich weer tot het kamermeisje met de vraag :

— Jij hebt dus mijnheer Murray binnengelaten?

— Jawel mijnheer.

— Is er een bel aan die tuindeur?

— Nee, mijnheer. Maar ik ging precies om elf uur daarheen, op last van mevrouw, en liet mijnheer binnen, die daar al stond te wachten.

— En wil je me dan eens zeggen, meisje, waarom mijnheer Murray niet, zoals iedere andere bezoeker pleegt te doen, door de voordeur binnenkwam?

Brash wist het antwoord op die vraag natuurlijk heel goed zelf, maar hij hoopte het meisje blijkbaar te intimideren, wat hem dan ook tamelijk goed lukte.

— Het was al zo laat, mijnheer en mevrouw wilde liever niet...

— Stil maar! viel hier de detektive haar in de rede, die misschien wat meer begrip had van discretie dan zijn inspekteur. Zeg maar eens waar je mijnheer Murray toen gelaten hebt en wat er verder gebeurd is.

— Ik heb hem naar het boudoir van mevrouw moeten brengen. Langs de achtertrap.

— Was mijnheer Murray hier ooit vroeger geweest?

— Heel zelden, mijnheer, tenminste bij mijn weten. Ik ben twee jaren in dienst van mevrouw. Ik hoop niet, dat ik haar benadeel door mijn verklaringen.

De kamenier barstte plotseling in tranen uit, en Brash, die een hekel had aan vrouwen tranen, troostte haar op enigszins ruwe manier, door haar niet zeer zachtzinnig op de schouder te kloppen, en zei :

— Je hoeft het je niet aan te trekken. Het zou toch wel uitgekomen zijn. Heb je mijnheer Murray na die tijd nog gezien?

— Nee, mijnheer.

— Je weet dus niet wanneer hij is weggegaan? vroeg Brash vol spanning.

— Nee, mijnheer, dat weet ik niet.

De inspekteur wendde zich weer tot Turner, die bleek terzijde stond, en vroeg :

— Hoe laat viel het schot? Zo precies mogelijk vriend.

— Het kan niet veel later dan één uur zijn geweest, mijnheer, antwoordde de butler.

— Hoogstens vijf minuten, vulde Henry aan.

Brash dacht even na en wendde zich toen weer tot de kamenier met de woorden :

— Je kunt wel weer gaan, meisje.

Jane sloop zacht voor zich heen snikkend, met gebogen hoofd de kamer uit, en Brash ging naar de tussendeur en opende die.

Zijn stem klonk al niet meer zo beleefd, toen hij mevrouw Hewett verzocht binnen te komen. De vrouw was zo mogelijk nog bleker, en scheen zich met moeite staande te houden.

HOOFDSTUK V

TUSSEN LEVEN EN DOOD

Brash scheen toch wel een beetje verlegen te zijn bij het zien van het doodsbleke gezicht en begon wat weifelend:

— Het spijt mij, mevrouw, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, maar ik ben wel genoodzaakt je te verzoeken, u ter beschikking van de politie te houden. Ik moet u wel zeggen, dat er nu hele ernstige vermoedens tegen... mijnheer Murray zijn gerezen.

— Hij heeft het niet gedaan. Hij heeft het niet gedaan, schreeuwde mevrouw Hewett, op een toon van wanhoop. Ik ontken het niet langer, dat hij hier was; u hebt zeker mijn kamener ondervraagd. Dat zijn zo uw manieren. En toch zweer ik, dat er niets tussen ons is gebeurd. Ik had mijnheer Murray verzocht om een onderhoud; waar-schijnlijk ons laatste. Als u dan alles moet weten: ik had hem verzocht hier te komen, om zelf de brieven, die hij mij geschreven heeft, in ontvangst te nemen...

Een vlammend rood overdekte plotseling haar wangen, en zij wendde het hoofd af. Gill was een paar stappen dichterbij gekomen, en zei nu zacht:

— Het is een zeer pijnlijke zaak, mevrouw. Maar misschien zou u wel

beter doen, onomwonden de waarheid te zeggen. De laatste woorden van uw man laten toch geen twijfel meer over.

Plotseling hief mevrouw Hewett het hoofd op. Haar ogen begonnen te schitteren. Zij bracht de hand aan het voorhoofd, en zei afgebroken:

— Luister naar mij! Het schiet mij nu pas te binnen en ik had het veel eerder moeten zeggen; de hemel weet of u mij nu wel zult geloven. Maar toen ik op de drempel van deze deur verscheen, stond er een man in deze kamer, die ineens naar het raam vloog, en het volgende ogenblik naar buiten was gesprongen. Die man...

— Die man is natuurlijk niemand anders geweest dan...

— Hij was het niet, zeg ik u! kreet mevrouw Hewett. Mijnheer Murray was reeds van te voren langs een andere weg vertrokken. Dat zweer ik u. Deze was veel langer, hij droeg een jas, gevoerd met rode zijde en hij had een hoge hoed op; dat heb ik duidelijk kunnen zien, al zag ik hem nauwelijks een sekonde.

Het viel niet te ontkennen, het gezicht van Brash vertoonde een uitdrukking van ongeloof, gemengd met mede-

lijden.

De vrouw voerde de overbekende « Onbekende » ten tonele, daaraan viel niet te twifelen. Het was een oude truc en hij zou er niet inlopen.

Men had hem de laatste woorden van de vermoorde overgebracht en daaraan zou hij zich houden, ondanks alles.

Maar om zijn geweten gerust te stellen, wendde hij zich tot Turner en Henry en zei :

— Jullie zijn hier maar kort na mevrouw binnengekomen, men zou wel kunnen zeggen tegelijkertijd, hebben jullie iets gezien van een lange man met een hoge hoed?

De stem van de beide bedienden klonk zacht, maar hun ontkennend antwoord was er niet minder duidelijk om. De vrouw wong de handen en liet zich in doffe berusting op een sofa vallen.

Op dat moment werd er op de deur geklopt. De huisknecht, Jerome, een man met een vrij dom uiterlijk en op dit ogenblik heel verschrikt, deed de deur open en stak aarzelend zijn hoofd naar binnen. Zijn nietszeggende, lichtblauwe ogen keken even ontdaan rond en toen riep hij :

— Er zijn inbrekers geweest. Een van de ramen aan de tuinzijde is van buiten geopend, het ijzeren luik is nog open en er staan moddervoeten op de vensterbank.

Inspecteur Brash praatte er maar zo gauw mogelijk overheen en barstte uit:

— Dat is toch te gek om los te lopen. Inbrekers? Kom, je zult wel gedroomd hebben, kerel.

Voor de bediende nog antwoord kon geven, rinkelde de telefoon.

Gill liep haastig op het tafeltje toe, nam de hoorn van de haak en luisterde. Zijn gezicht tekende enige verbazing, toen hij in de richting keek, waar Dr. Stanford naast zijn patiënt zat, en toen zei hij :

— Neem mij niet kwalijk, dokter, daar is iemand voor u aan de telefoon.

— Voor mij? vroeg Stanford verwonderd.

— Het is een mannenstem. Er wordt gevraagd of u even aan het toestel zou willen komen?

— Als u mij wilt excuseren... zei dokter Stanford, opstaande van de stoel, die hij bij de rustbank had getrokken, waarop de zwaargewonde met gesloten ogen lag en nam de hoorn van de detective over.

— Hallo, met Dr. Stanford, met wie? Wat zegt u? Doet het er niet toe?

Even bleef het stil, terwijl de dokter ingespannen luisterde en toen klonk het opnieuw:

— De toestand is heel ernstig, mijnheer, en ik vrees, dat de gewonde de ochtend niet meer zal halen; ik durf de kogel niet verwijderen, uit vrees voor een plotselinge bloedstorting en als het projectiel in de wond blijft, zal zich mogelijk een aderverstopping voordoen.

Plotseling werd zijn gezicht stomverbaasd en hij riep in het toestel, alsof hem dit nu eerst te binnen viel :

— Wilt u mij eens zeggen, mijnheer, hoe u kunt weten, dat mijnheer Hewett vannacht zwaar gewond werd?

Er kwam geen antwoord. Hij wachtte nog even, met een grimmig gezicht en legde toen de hoorn weer op de haak, er viel niets meer te horen.

Brash vroeg aan de dokter:

— Wat wilde die onbekende nu eigenlijk weten, dokter, als ik vragen mag?

— Hij informeerde alleen naar de toestand van mijnheer Hewett en ik heb hem naar waarheid gezegd, dat hij bijna zeker ten dode is opgeschreven. Ik bekken eerlijk, dat ik absoluut geen hoop op herstel zie.

— Luister eens hier, Brash, ik zou graag willen weten, wat Hewett in deze kamer deed. Geloof je, dat het de plaats is, waar iemand, die om één uur thuis komt, het eerst naar toe gaat? vroeg Gill aan Brash.

— Wel, hij kan hier wel iets verdachts hebben gehoord, bromde Brash.

— Dat zal de inbreker dan wel gedaan hebben, liet de slepende stem van Jerome zich horen, die in een hoekje was blijven staan.

Brash wendde met een ruk zijn hoofd om en zei nijdig :

— Houd die opmerkingen maar voor je, tot je er naar gevraagd wordt.

— Zouden wij toch dat raam en die

moddersporen maar niet gaan bekijken? vroeg Gill met een flauwe glimlach om de scherp getekende mond.

— Mij goed. Maar ik denk, dat het vergeefse moeite zal zijn.

Hij wendde zich tot de dokter en vroeg :

— Wat denkt u te doen, dokter?

— Ik zal een verpleegster sturen, maar ik vrees, dat het niet meer nodig zal zijn. De koorts neemt toe en ik denk dat over een paar uur alles is afgelopen.

— Dan hebben wij hier ook niets meer te doen, zei Brash kortaf.

Hij keek Gill veelbetekenend aan en voegde er fluisterend aan toe :

— Stuur maar dadelijk enige agenten naar Murray en laat hem naar de Yard brengen. Wij zullen de waarheid wel uit hem krijgen. Maar daar er bij mij ernstige verdenkingen bestaan, dat de vrouw de vlucht zal nemen, moet er een agent voor het huis op wacht worden gezet. En nu ga ik met je mee om naar dat open raam te kijken.

De beide politiemannen zeiden nog iets tegen de vrouw des huizes en verlieten daarna het vertrek.

In de gang sloten de politiemannen zich bij hen aan, die daar op wacht hadden gestaan en de tocht ging, aangevoerd door Jerome, naar het geopende raam van de tuinkamer.

Gill onderzocht het raam onmiddellijk, met het oog van de kenner en wendde zich tot Jerome met de vraag :

— Heb je ontdekt, dat dit raam open was?

— Wel, mijnheer, ik kwam hier in de kamer en ik zag het raam open staan.

— Dat was heel snugger van je, zei Gill ernstig. Nu, het is knap werk, daaraan valt niet te twijfelen. Hoor eens hier Brash, wij komen er zo niet af. Er zijn hier vannacht in huis vreemde dingen gebeurd; laten wij nog maar eens verder zoeken.

De politiebeamten verlieten het vertrek weer en knipten, in de tuin gekomen, hun sterke zaklantaarns aan.

Zij hadden echter nog geen twintig passen langs de achtergevel van het huis afgelegd, of Jerome slaakte een

kreet en riep verschrikt uit :

— Daar, kijk daar eens!

Hij wees op een ladder, die tegen de vensterbank van een raam op de eerste verdieping was gezet. Het raam stond open, dat was bij het licht van de zaklantaarn duidelijk te zien.

Als Brash uit de oude school geweest ware, of aanleg had gehad voor toneelspeler, dan zou hij zeker hebben geknarsetand. Het viel niet langer te ontdekken, de zaak werd bijzonder ingewikkeld, om niet te zeggen raadselachtig.

Maar Gill bleef volkomen kalm en zei :

— Nu, er is nu niet langer twijfel mogelijk, dat mevrouw Hewett waarheid gesproken heeft, toen zij van de man met zijn hoge hoed sprak, die haastig de vlucht nam. Vooruit, Brash, dat moeten wij in ieder geval vaststellen.

In zichzelf mopperend, gaf Brash toe en binnen een kwartier was het al uitgemaakt, dat er inbrekers aan het werk moesten zijn geweest. Uit de brandkast was een groot bedrag verdwenen, evenals uit het bureau.

Maar Brash liet zich nog lang niet overbluffen. Hij had iets van veel meer waarde dan alle geforceerde brandkasten ter wereld; hij had de laatste, beschuldigende woorden van Hewett.

Toen de politiemannen dan ook het huis verlieten, was het, om Andrew Murray voor de rechtercommissaris te leiden.

Dokter Stanford had het huis al verlaten, na enige woorden van troost tot mevrouw Hewett en met de belofte, dat hij zo gauw mogelijk een verpleegster zou sturen. Mevrouw Hewett gaf zelfs geen antwoord, maar ging langzaam, in gedachten verzonken, de trap naar haar slaapkamer op.

Alleen Turner bleef bij de zwaargewonde achter. De andere bedienden gingen naar hun kamers en probeerden hun geschokte zenuwen tot kalmte te krijgen.

Voor de voordeur liep met rustige stappen de politieagent heen en weer, aan wie de bewaking van het huis was toevertrouwd.

Er was nog nauwelijks een kwartier

verlopen, of voor de huisdeur stopte een auto, waaruit dokter Stanford stapte. De agent ging hem dadelijk tegemoet, maar toen hij het eerbiedwaardige witte haar en de lange, witte baard van de dokter herkende, tikte hij aan zijn helm en maakte plaats. De dokter belde aan en zei tot de agent :

— Over een half uur zal de verpleegster wel komen; laat haar dan dadelijk binnen.

— In orde, dokter, zei de ordebewaarder.

Er verliepen enkele minuten, toen de deur voorzichtig werd geopend door Turner, die wel wat verwonderd opkeek, toen hij de dokter zo plotseling zag terugkomen.

Hij liet hem binnen en ging hem voor naar de eetzaal, waar de zwaar-gewonde nog altijd op de rustbank lag. Dokter Stanford zette zijn tas op een stoel, ontdeed zich van hoed en overjas, bekeek de gewonde aandachtig, boog zich over hem heen en vroeg toen aan Turner :

— Geloof je, dat je me zoudt kunnen helpen bij een operatie, goede vriend?

De butler keek enigszins verwonderd op en antwoordde toen :

— Ik dacht dat er geen sprake van een operatie kon zijn, dokter. Maar dat zijn mijn zaken niet. Ik geloof wel dat ik u zou kunnen helpen. Ik heb meegevochten in de oorlog en ik ben ook ambulance-soldaat geweest.

— Laat ons dan maar direkt aan het werk gaan.

Hij deed nu zijn jas uit en begon, in zijn hemdsmouwen, zijn voorbereidselen te maken, terwijl hij Turner nu eh dan fluisterend zijn bevelen gaf.

— Zullen wij mevrouw niet roepen, dokter? vroeg deze na enige ogenblikken, toen hij met een kan schoon water en handdoeken binnenkwam.

— Doe dat vooral niet, antwoordde Stanford haastig. En vertel mij eens, Turner, heeft mijnheer Hewett soms nog iets kunnen zeggen, voor hij bewusteloos werd?

Turner keek de dokter met grote ogen aan en antwoordde toen verwonderd :

— Neem mij niet kwalijk, dokter, jij bent toch bij het verhoor aanwezig geweest. Mijnheer Hewett heeft gezegd, dat mijnheer Andrew Murray op hem geschoten had.

— Andrew Murray? Heeft hij die beschuldigd? Dat is nog laffer dan ik...

Maar hij zag de verbaasde blik op het gezicht van de butler en besloot met een kort lachje :

— Het heeft me zeker erg aangegrepen; waar zijn mijn gedachten toch? Zeker, ik ben bij het verhoor tegenwoordig geweest, maar de waarheid is, dat ik mijn aandacht voor de gewonde nodig had. Maar nu stil en opletten.

Hij had al verschillende in het licht glanzende instrumenten klaar gelegd, nam nu uit een doosje een kleine, verzilverde pil, opende niet zonder moeite de mond van Hewett, en liet de pil in diens keel glijden. Deze pil werd gevolgd door een paar druppels van een heldergroene vloeistof, waarna de dokter, tevreden brommend, toekeek hoe er zich wat meer kleur op het lijkleke gezicht begon te vertonen.

Hij had een fijn injectiespuitje genomen, dompelde het voorzichtig in een klein flesje en bracht met vaste hand een intermusculaire injectie toe, ter hoogte van de halsslagader en de bovenste wervel en wachtte enige ogenblikken.

En toen begon hij met de operatie. Zijn lange, witte, gespierde vingers hanteerden het lancet met grote behendigheid, en na voorzichtig enige insnijdingen te hebben gemaakt, kon hij de kogel uit het wondkanaal verwijderen.

Turner keek gespannen en ademloos toe. De dokter richtte zich op en stond een ogenblik onbeweeglijk toe te zien.

De volgende sekonden moesten over alles beslissen. Trad er nu een bloeduitstorting op, dan was alles verloren; maar enkele, helderrode druppeltjes vloeiden uit de wond. Nu begon hij met grote zorg de wond te verbinden, waarbij Turner hem handig hielp.

En juist toen hij daarmee klaar was, werd er gebeld en ging Turner heen, om een paar minuten later terug te keren met een verpleegster.

De vrouw bleef een ogenblik op de drempel staan, blijkbaar stom verbaasd, en stotterde eindelijk:

— Bent u het, dokter?

— Wie zou het anders zijn, zuster? antwoordde dokter Stanford glimlachend. Kom binnen.

— Maar nog geen kwartier geleden hebt u afscheid genomen in het ziekenhuis. U zou toen regelrecht naar uw huis gaan.

— Ik ben van plan veranderd, zuster. Ik heb net de patiënt geopereerd...

— Geopereerd? herhaalde de verpleegster, terwijl zij de deur achter zich sloot en langzaam het vertrek binnenkwam. Maar u hebt mij toch gezegd, dat er geen sprake kon zijn van een operatie.

— Dan heb ik mij ook in dat opzicht bedacht, zuster, antwoordde de geneesheer rustig. En ik geloof te mogen zeggen, dat de operatie goed is geslaagd. Wanneer er zich geen noodlottige complicaties voordoen, dan bestaat er veel kans op genezing.

— Ik dacht eigenlijk, dokter, dat er

niet de minste hoop meer was en dat u mij hier slechts wilde laten waken, in geval de gewonde nog voor de laatste maal bij kennis mocht komen.

— Zuster, zelfs een arts kan zich wel eens vergissen, antwoordde dokter Stanford kalm. Ik ben net teruggekeerd, zo snel ik kon, omdat mij nog net op tijd een hulpmiddel inviel, dat ik wilde toepassen. Ik heb het toegepast en ik ben tevreden over de uitslag. Wees zo goed om teder half uur de temperatuur en de pols op te nemen. Het verband hoeft niet te worden vernieuwd voor morgenmiddag twaalf uur. Als de gewonde soms mocht bijkomen, geeft hem dan enige druppels van de inhoud van dit flesje in een glas water. Verder rust, rust en nogmaals rust. Ik denk, dat ik morgenochtend om acht uur nog eens naar de patiënt kom kijken, maar het is niet zeker.

— U kunt op mij rekenen, dokter, zei de verpleegster, terwijl zij op de stoel naast de divan ging zitten en zich gereed maakte de nacht wakende door te brengen.

HOOFDSTUK VI

NAAR DE ONTKNOPING

De zogenaamde dokter Stanford, want men zal wel begrepen hebben, dat het John Raffles was geweest, die zo virtuoos en ook met zoveel succes de rol van de oude dokter had gespeeld, verliet het huis in de Cornwall Street, knikte de agent, die nog altijd heen en weer liep, vriendelijk toe en ging zijns weegs. Hij liep snel door, tot aan de volgende zijstraat, sloeg deze in en liet een vreemd schel gefluit horen.

Onmiddellijk kwam er een auto aanrijden met achter het stuur een zwaar-geschouderd man James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende. De reus bracht de wagen tot stilstand, een paar stappen van Raffles verwijderd, deze liep naar hem toe, fluisterde een afgesproken wachtwoord en vroeg toen :

— Hoe is het met de man?

— Hij gedraagt zich volkomen rustig, mylord. Mijnheer Brand is op het ogenblik bij hem.

— Breng mij dan maar gauw naar

huis en rijd de zijstraat in.

Hij stapte in de wagen, die onmiddellijk met hem wegreed. Nauwelijks vijf minuten daarna sloeg de auto de volkomen verlaten zijstraat in, die aan een kant begrensd werd door de muur van de tuin, die zich achter het huis van Raffles uitstrekte.

Voor een gedeelte werd deze muur onderbroken door de voorgevel van de garage, waar een viertal auto's van Lord Aberdeen geparkeerd stonden. Terwijl Raffles uitstapte en met een eigenaardig gevormde, koperen sleutel de kleine tuindeur opende en binnenging, draaide Henderson zonder enige inspanning de zware garagedeuren open en reed daarna de kleine auto naar binnen. De deuren gingen weer dicht en het werd stil.

Raffles volgde een breed pad in de donkere tuin, totdat hij het grote tuinhuis bereikte, waar hij naar binnen ging.

Uit een vertrek, dat op de smalle middengang uitkwam, klonken gedempte

stemmen. Raffles opende de deur en stond in een eenvoudig gemeubileerd vertrek, waarvan het enige raam zorgvuldig met dikke gordijnen was gesloten, zodat men van buiten af het schijnsel van de elektrische lamp onmogelijk kon zien.

In het vertrek waren twee mannen. De ene was Charles Brand, de ander was een nog jonge man met een bleek, baardeloos gezicht, waarover nu en dan zenuwachtige rillingen liepen en waarin de zwarte ogen met een duistere gloed brandden. Hij zat in een hoek van het vertrek, met armen over elkaar en keek nauwelijks op, toen Raffles binnentrad.

Wat Brand betreft, het was duidelijk aan hem te zien, dat hij zich van een onplezierige taak ontheven voelde: om de taak om de ander in het oog te houden.

Raffles legde langzaam jas en hoed af en zei zacht tegen Brand, die hem vol verwachting aankeek:

— Ik denk, dat alles terecht zal komen; als er zich geen complicaties voordoen, kan hij in leven blijven.

Daarop wendde hij zich tot de jongeman en vervolgde op ernstige toon:

— Ik hoop, dat het u zal opluchten, Alfred Winston, dat u geen moordenaar bent geworden. Ralph Hewett zal waarschijnlijk in leven blijven. Wat hebt u daarop te zeggen?

— Wat ik er op te zeggen heb? riep de jongeman woest. Niets anders dan dat hij niet beter verdiende dan als een hond te worden afgemaakt. En toch, u mag mij geloven of niet, maar ik was toch niet naar zijn huis gegaan met het doel om hem te vermoorden. Ik wilde hem alleen rekenschap vragen; ik wilde zekerheid.

— Je hebt er mij al een en ander van verteld Winston, en hoofdzakelijk voor jou heb ik de operatie gewaagd. Maar ook wel een beetje, omdat Hewett een leugen moet herroepen, die een ander sterk kan benadelen. En ten derde, maar dat gaat je eigenlijk niet aan.

Hij wendde zich tot Brand en vervolgde op flusterende toon:

— Ten derde zou ik het nooit over mij hebben kunnen verkrijgen, ruim 12.000 pond sterling aan een dode te ontsien.

Hij ging aan de tafel zitten, keek de jongeman, die hij Winston had genoemd onderzoekend aan en begon toen:

— En nu zou ik je aanraden, Alfred Winston, mij de volle waarheid te zeggen. Het is in je eigen belang. Je bent in een gevaarlijke situatie, en je moet wel weten, dat ik je in mijn macht heb. Ik kan je aan de politie overleveren, ik kan je ook zolang vasthouden, tot Hewett genezen is, en die zal tenslotte wel eindigen met jou als de dader te noemen. Op het ogenblik beschuldigt hij nog iemand anders, maar dat zal hij niet lang kunnen volhouden, als het aan mij ligt.

— Wat interesseert mij dat? riep de jongeman weer op hartstochtelijke toon, terwijl zijn ogen flikkerden. Mijn leven is toch naar de bliksem.

— Wanneer je dat zegt, dan verdien je niet dat wij je helpen, antwoordde Raffles. Ik heb alleen nog maar een verwarde uitlegging uit je mond gehoord, maar ik geloof, dat ieder ander in jouw plaats zich door zijn drift had laten meeslepen. Vertel het mij nu en naar waarheid.

— Dat is in een ogenblik gebeurd, zei Winston.

Er lag een pijnlijke trek om zijn dunne lippen en er steeg een blos in zijn wangen op toen hij begon:

— Een paar jaar geleden kreeg ik kennis met een jong meisje, die op mijn fabriek werkte. Haar naam doet er niet toe. Maar Mary was haar voornaam. Ik werd verliefd op haar, krankzinnig verliefd. Wij zouden trouwen. Stukje bij stukje kochten wij onze meubeltjes. Het was een zalige tijd, en... nu is alles vernietigd. Alles is afgelopen. Mijn God, waaraan heb ik dat verdiend?

— Geef je niet aan de wanhoop over. Je bent nog zo jong; ik weet wel, dat men met de liefde niet mag spotten, dat zij vreselijke verwoestingen in ons hart kan aanrichten, maar de tijd heelt alle wonden.

— Ik had een hemel op aarde. Ik

aanbad haar. Toen, kwam die schoft in ons leven. Een stom toeval bracht hem op onze fabriek, louter een toeval. Hij was er vroeger nooit geweest, hij kwam er later ook nooit meer. Maar hij zag haar en toen gebeurde het. Het is vreselijk om het te zeggen, maar het was alsof zij langzamerhand bang voor mij werd. Zij ontweek mij. Zij verbleekte als ik plotseling voor haar stond. Ik ondervroeg haar, maar dan holde zij weg, en weigerde mij te antwoorden. Eindelijk kon ze het niet langer verborgen houden, zij moest moeder worden...

De stem van Winston had een rauwe klank gekregen, toen hij dit zei.

En ze klonk bijna toonloos, toen hij met meite verder ging?

— Hoe het zover gekomen is, zal mij altijd een raadsel blijven. Zij was zo teer, zo lief. Wie weet op welke manier hij haar in zijn macht heeft gekregen? En hij liet haar aan haar lot over, toen hij de gevolgen vernam; hij durfde haar zelfs bespotten, hij durfde haar te vernederen. En zij is gevlucht, mijnheer, gevlucht met haar kind. Eergisteren haalden zij haar op uit de Serpentine in Hyde Park met dat onschuldige wezentje. Toen werd ik zo vreselijk woedend, dat ik voelde dat ik zou stikken, dat ik krankzinnig zou worden, als ik hem dat alles in zijn gezicht slingerde. Gisteravond sloop ik het huis binnen, vastbesloten hem rekenschap te vragen. Ik heb zeker wat lawaai gemaakt in de eetzaal, waar ik mij verscholen had, want omstreeks één uur kwam hij binnen. Hij had zijn revolver in de hand, en zag mij waarschijnlijk voor een inbreker aan. Maar hij kan mij onmogelijk hebben herkend, zoals u denkt, want daar was het te donker voor in de kamer, en ik had de rand van mijn pet diep in de ogen getrokken. Voor ik nog iets had gezegd, zag ik zijn revolver. Hij zou mij ook zeker hebben neergeschoten, als ik hem niet voor was geweest. Ik sprong op hem toe, om hem het wapen te ontrukken. In de worsteling ging de revolver af, en ditmaal was het noodlot rechtvaardig: de kogel drong hem in de hals en hij viel op de grond. Geschrokken nam ik de vlucht,

en ik kreeg daarbij de indruk, dat bijna tegelijk met mij iemand hard wegliep. De rest weet u. U hebt mij achtervolgd, u hebt mij ingehaald, ik weet niet waar, en u hebt mij gedwongen met een revolverloep tussen mijn ribben, om met u mee te gaan.

— Weet u, waar u nu bent?

— Nee, dat weet ik niet. Hoe zou ik ook? Het was donker, en ik ben niet bekend in dit gedeelte van Londen.

— Des te beter. Luister eens, Winston. U hebt het zwaar gehad en uw wraakzucht was begrijpelijk. Maar, er zullen hier in Londen weinig rechters gevonden worden, die u zouden vrij spreken. Bedenk dus wel, dat het van mij afhangt, of u uw vrijheid zult behouden.

— Wat moet ik met die vrijheid doen? riep de ongelukkige jongeman smartelijk. Alles is nu toch voorbij.

— Alles is nog niet voorbij. Verlaat dit land en probeer elders opnieuw een toekomst op te bouwen. Je bent jong, gezond en sterk. De jaren zullen dan niet direkt de herinnering aan het gebeurde, dan toch wel het schrijven van de wonde verzachten. Ik wil je daartoe in de gelegenheid stellen. Maar eerst moet je meehelpen, een volkomen onschuldig man te beschermen, en te belletten dat hij aan schande en oneer wordt prijs gegeven.

— Wat bedoelt u? Hoe zou ik dat kunnen? vroeg Winston verbaasd.

— Dat zul je direkt horen. Men heeft mij net verteld, dat Hewett's laatste woorden een beschuldiging waren van... iemand anders, die daar gisteravond toevallig ook aanwezig was. Hij haat die man en hij heeft gezegd, dat die man op hem schoot, denkende dat hij zou sterven, en verlangend, om zich in zijn laatste ogenblikken nog op hem te wreken.

— Die laffe schurk! riep Winston verontwaardigd uit. Was het werkelijk zo erg geweest als ik hem uit de wereld had geholpen?

— Laten we daarover op het ogenblik niet twisten, hernam Raffles lakoniek. Maar ik wil, dat jij mij helpt, de ellendeling schaaamat te zetten. Daar heb je papier, hier pen en inkt. Schrijf

een bekentenis. Je hoeft niet bang te zijn; ik zweer, dat ik er pas gebruik van zal maken, als Hewett blijft volharden, en dan nog pas, als ik er zeker van ben, dat jij veilig en wel in een of ander overzees land bent aangekomen, waar je beveiligd bent tegen uitlevering, wat niet het geval zou zijn, als je Hewett gedood had, bedenk dat.

Winston bedacht zich even en zei toen vastberaden, na Raffles doordringend te hebben aangekeken:

— Ik zal het doen. Wat komt het er ook voor mij op aan? Maar vertel mij dan eerst wie u bent.

— Ik ben John Raffles, antwoordde de Grote Onbekende eenvoudig.

— Ik heb van u gehoord, antwoordde Winston langzaam. Als u het bent, dan weet ik ook dat u geen kwaad in het schild voert. Ik zal schrijven.

Hij boog zich over het papier en enige tijd klonk het krassen van de pen.

Toen hij klaar was, las Winston alles nog eens over en gaf Raffles het vel papier met de woorden:

— Is het zo goed?

Raffles las de bekentenis aandachtig door, vouwde het papier op, knikte enige malen met het hoofd en zei:

— Zo is het uitstekend. En geef me nu een hand, Alfred Winston. Ik veroordeel je niet om je daad, die niet met opzet bedreven werd; ik heb diep medelijden met je en ik hoop dat je ginds in de vreemde herstelt van die zware klap. Heb je hier familie?

— Kind noch kraai, antwoordde Winston op bittere toon.

— Dat is erg, dat is erger dan iets ter wereld, antwoordde Raffles ernstig. Probeer dan daar een nieuw gezin te stichten, ik zal zorgen dat je wat geld meekrijgt en naar welk land je aan de overkant van de Oceaan ook mocht gaan, ik heb daar connecties, die je vooruit zullen kunnen helpen, tenminste wanneer je wilt werken.

Winston had de hand van Raffles gegrepen en brandende tranen sprongen hem uit de ogen, toen hij met sidderende stem zei:

— Ik dank u. U hebt mij weer nieuwe hoop geschonken. Ik meende dat het leven voor mij al afgedaan had. Wat gaat u nu met mij doen?

— Niets, antwoordde Raffles glimlachend. Jij bent vrij. Ik heb je woord, dat je zult vertrekken en dat is voorlopig voldoende. Kan men in je woning enig geschrift van uw hand vinden, om de letters met deze bekentenis te vergelijken?

— Ja. Ik heb daar een paar kasboeken en nog andere dingen.

— Neem dan dit geld. Ik zal passage voor u bespreken aan boord van de « Essex », die morgenmiddag om vier uur vertrekt. Maar wacht, zo kun je toch niet gaan. Ik ben wel verplicht enige voorzorgsmaatregelen te nemen, ik zou niet graag willen dat mijn incognito verloren ging. Wij zullen je blinddoeken en met een van de auto's wegbrengen. Heb je daar iets tegen?

— Doe, wat u goeddunkt, zei Winston eenvoudig.

HOOFDSTUK VII

NEMESIS

Het was ongeveer half acht in de ochtend toen inspekteur Brash, die maar enkele uren geslapen had, gewekt werd door de telefoon die naast zijn bed stond.

Nog slaperig en tamelijk uit zijn humeur, greep hij de hoorn van de haak en vroeg :

— Hallo? Was is er? Met wie spreek ik ?

— Met John Raffles, geachte heer Brash.

Brash slaakte een kreet van woede en riep :

— Wie houdt mij daar voor de gek?

— Niemand houdt u voor de gek. Ik spreek in volle ernst. Ik hoop toch niet, dat u mij wilt beledigen en zeggen, dat u nog nooit van mij hebt gehoord?

— Maar voor de duivel!...

— Blijf alstublieft kalm. Er is absoluut geen reden om zo opgewonden te zijn. Andere en knappere koppen dan u, mijnheer Brash, hebben wel telefonisch met mij in verbinding gestaan.

— Maar wat wil je van me?

— Ik geloof niet, dat ik u het recht heb gegeven mij te tutoyeren, mijnheer Brash, klonk het koeltjes. Ik wilde u alleen maar vragen, hoe het verhoor van mijnheer Andrew Murray is afgelopen.

— Dat is... dat is meer... wat hebt u daarmee te maken? riep Brash woedend.

— Meer dan u denkt. U moet weten, dat ik hem vannacht gezien heb.

— Gezien? Waar dan?

— Dicht bij het huis van mijnheer Hewett.

— Heb ik het niet gezegd! riep Brash triomfantelijk uit. Hij maar ontkennen; nu heb ik bewijzen. Trouwens, u bent niet de enige, die hem gezien heeft.

— U zoudt er goed aan doen, mijnheer Brash, als u mij eens rustig liet uitspreken. Ik heb mijnheer Murray gezien, maar niet in het huis van Hewett. Hij was er buiten. Hij liep hard weg.

— Nogal logisch. Zou u niet hard

weglopen, als u net iemand had neergeschoten?

— Misschien wel, maar ik zou het ook doen, als ik een schot gehoord had en bang was, dat ik... een dame zou kunnen compromitteren door te blijven.

— Wat zijn dat nu voor onzinnige praatjes?

— Het zijn geen praatjes, mijnheer Brash. Ik zal u dat later met afdoende bewijzen aantonen. Mijnheer Murray heeft met dat schieten niets te maken gehad. Een ander hanteerde de revolver. Ik ken de man, die het deed. Hij verliet nog geen vier uren geleden mijn woning.

— Zeg eens, mijnheer John Raffles, schreeuwde Brash, buiten zichzelf van woede. Nu is het genoeg. U probeert mij wat op de mouw te spelden. Waarom vertelt u mij dat alles?

— Om u een flater te besparen. Vertel mij eens: hebt u de heren journalisten eerst ingelicht, of bent u van plan dat te doen?

— Het is nog niet gebeurd, maar het zal gebeuren. U denkt toch niet, dat ik mij daarvan zal laten terughouden, omdat mijnheer Murray sekretaris van een regeringsdepartement is? Ik zal mijn plicht weten te doen.

— Doe dan wat u denkt, dat uw plicht is, maak u onsterfelijk belachelijk, sta uw eigen promotie in de weg en vraag pensioen aan. Ik geef u in volle ernst in overweging, mijnheer Brash, u nog eens te bedenken, alvorens u de reporters op de zaak loslaat. Bedenk wel, dat u een groot schandaal verwekt en dit zonder de minste reden. Kom, laat voor een enkele keer uw gezond verstand eens werken. Welke reden zou ik toch wel kunnen hebben, u voor de gek te houden? Ik zeg u nog eens, op mijn woord van eer, en ik zal u dringend moeten verzoeken, dat woord even hoog aan te slaan als van ieder ander, dat ik de dader ken, dat hij bekend heeft, dat ik die bekentenis zwart op wit in mijn bezit heb, hier, in mijn binnenzak en dat u die bekentenis zelf... laten wij zeggen over drie dagen zult mogen lezen, als de man in veiligheid is.

— U hebt dus bescherming verleend aan een moordenaar? Dat maakt u tot

eén medeplichtige. Dat zou u kunnen opbreken, mijnheer Raffles.

— Om te beginnen was hij geen moordenaar, hij handelde uit noodweer. En laat mij er maar buiten; u weet toch op dit ogenblik niet eens waar ik ben. Hoe is het, mijnheer Brash, wilt u de kranten liever niet nog één dag onkundig laten van wat er gebeurd is en van uw verdenkingen? Bedenk, dat mijnheer Murray op het punt staat in het huwelijk te treden met Miss Grace Deacon en dat het u als politiemannet niet past, nodeloos een schandaal te verwekken. Ik spreek nog niet eens van grote schade, die u daardoor aan uw eigen carrière zoudt berokkenen.

Dat was een argument, dat pakte.

— Wilt u mij dan tenminste niet zeggen, wat u van de zaak weet? Hoe kunt u eigenlijk op de hoogte zijn?

— Heel eenvoudig, ik was de man, die de brandkast openbrak, benevens het bureau en die het raam aan de tuinkant opende.

Bliksemsnel ging het door het hoofd van de inspekteur, dat mevrouw Hewett dan toch wel de waarheid kon hebben gesproken, toen zij het verhaal deed van die man met de hoge hoed, die de vlucht nam, uit het raam sprong en verdween.

Hij vroeg dus:

— U bent er dus bij geweest? U kunt ons misschien nuttige inlichtingen geven?

— Die gaf ik u al.

Maar als u mijn raad wilt volgen, dan komt er vandaag nog geen woord over de zaak in de dagbladen, in ieder geval niet over de verdenking tegen Murray. Waar is hij op dit ogenblik?

— Waar zou hij anders zijn dan in de arrestantencel? was de grimmige wedervraag.

— Wees dan zo verstandig en laat hem direkt gaan, Brash. Mopperen...? Tegenspreken...? Nu, u moet het zelf weten, het kan u naderhand opbreken. Nog in de loop van de namiddag zal zijn onschuld overduidelijk blijken.

Als Brash nog het een en ander had willen vragen, dan werd hem daartoe de gelegenheid ontnomen, want Raffles

had de hoorn neergelegd en de verbinding verbroken.

Maar er zouden Brash nog diezelfde ochtend meer onaangename verrassingen wachten.

Want toen hij een half uur later, aan de ontbijttafel zat, samen met zijn jonge vrouw, ging alweer de telefoon, ditmaal in de gang en toen de inspekteur luisterde, hoorde hij de stem van Gill, die op vriendelijke, maar wel wat spottegende toon vroeg :

— Heb je goed geslapen, Brash?

— Goed, maar kort, antwoordde de inspekteur. Bel je me op om daarnaar te informeren?

— Neen, niet daarom in de eerste plaats. Wij hebben hier dokter Stanford op de Yard. Hij wou graag een paar inlichtingen hebben.

— Waarover?

— O, over een hoop dingen. Om te beginnen en meer in het algemeen gesproken, zou hij wel eens willen weten, hoe het komt, dat Hewett niet alleen nog niet dood is, maar zelfs merkbaar op weg naar beterschap. Zodanig, dat hij zelfs vanochtend een paar woorden heeft gesproken. Maar dat is niet alles. Onze goede en bekwame dokter stelt er ook veel belang in te weten, wie vanacht zijn plaats heeft ingenomen en de patiënt met zo'n verrassend goed resultaat heeft behandeld, wie de kogel uit de wond heeft gehaald en nog meer van die eigenaardigheden.

Brash verschoot van kleur en gromde woedend in zichzelf :

— Zou dat ook weer een truc van die vervloekte Raffles zijn geweest? Maar waarom bemoeide hij zich daarmee? Wat kon het hem schelen of Hewett genas of... stierf? Wat betekent dat allemaal?

— Wat pruttel je in jezelf, Brash? klonk de stem van Gill. Weet jij er geen verklaring voor?

— Ik weet er een en dat maakt me juist zo hels! riep Brash uit. Het moet Raffles geweest zijn. Hij was in het huis. Mevrouw Hewett heeft de waarheid gesproken. Ik kom dadelijk op de Yard en zal je alles uitleggen.

De verbinding werd verbroken en

Brash haastte zich naar Scotland Yard, waar hij nog vroeg genoeg aankwam, om dokter Stanford aan te treffen, die in een verre van aangenaam humeur was en misschien voor het eerst van zijn leven vloekte.

— Wat is dat voor een grap? schreeuwde de verongelijkte dokter. Moet ik mij hier openlijk voor de gek laten houden, misschien wel door een leek?

— Raffles is geen leek, dokter, viel Gill hem kalm in de rede.

— Wat? Wou je zeggen dat de beruchte gentleman-inbreker?...

— Dat is meer dan waarschijnlijk, dokter, antwoordde Gill rustig. En nu u weggaat en misschien met andere personen spreekt, zou ik u dringend willen verzoeken, niets los te laten omtrent de verdenking tegen mijnheer Murray. Er moet hier een vergissing in het spel zijn en als mijnheer Hewett het haalt, dan zou hij nog wel eens lelijk moeten bloeden voor die opzettelijk valse beschuldiging. U begrijpt wel, dat het voor een jongeman in de positie van Andrew Murray heel onaangenaam moet zijn, als het algemeen bekend raakt, dat hij, nog geen maand voor zijn huwelijk, in het holste van de nacht bij een getrouwde vrouw op bezoek is geweest. Wij kunnen toch, hoop ik op uw discretie rekenen?

Dokter Stanford was een braaf en eerlijk man; hij overzag de toestand dadelijk en zei schouderophalend en een beetje nors :

— Voor mijn part. Maar intussen ben ik voor de gek gehouden door een nietswaardige dief.

— Neem mij niet kwalijk, dokter, het laatste woord is waarschijnlijk niet onverdiend, maar tegen de toevoeging moet ik protesteren, zei Gill rustig. Raffles is en blijft onze vijand, maar hij is en blijft tegelijkertijd een heer.

— En denkt u, dat de zaak vandaag nog tot een oplossing wordt gebracht?

— Beslist, want Raffles heeft het gezegd.

Daarmee was het gesprek afgelopen, en de dokter vertrok.

En van dat ogenblik af voltrokken de

gebeurtenissen zich met buitengewone snelheid. In het begin van de middag was Hewett volkomen bij kennis en in staat, om zonder al te veel inspanning, ofschoon zacht, antwoord te geven op de vragen, die hem beurtelings door Gill en de inspekteur Brash gesteld werden. Er werd hem gewezen op de ernstige gevolgen, die het volharden bij een onjuiste verklaring van zo groot belang kon hebben, zodat Hewett tenslotte zijn tegenstand opgaf en bekende, dat hij gelogen had...

De zaak had zich als volgt toegedragen: Hewett was om één uur thuis gekomen, Henry had voor hem de deur geopend en hij had de bediende gezegd, dat hij kon gaan slapen. Bij het voorbijlopen van de eetkamer meende hij een geluid te horen buitenshuis, aan de kant van de tuin en ging de eetkamer in, liep op het raam toe en zag nog juist hoe Murray haastig wegliep.

Dol van drift wilde hij zich omdraaien, om het vertrek te verlaten en hem na te snellen, toen hij tegenover een hem volkomen onbekende man stond en bliksemsnel zijn revolver trok. De indringer greep hem echter bij de pols, er ontstond een korte worsteling, het schot ging af en hij voelde dat hij in de hals getroffen werd. Hij had, menend dat de dood zijn velerken al over hem uitbreidde, met zijn laatste woorden wraak willen nemen op de man, die hij al enige tijd in stilte verdacht van een schuldige verhouding met zijn vrouw. Vanaf het ogenblik, dat hij in bewusteloosheid weg zonk, wist hij zich natuurlijk niets meer te herinneren.

Het spreekt vanzelf dat nog geen kwartier na deze bekentenis Andrew Murray op vrije voeten werd gesteld.

Het was omstreeks vier uur in de middag, toen er werd gebeld aan de deur van het grote huis, dat de Murray's bewoonden, door een eenvoudig gekleed man, met een zwarte, dikke snor, ruige wenkbrauwen en de bleke kleur van mensen, die het grootste gedeelte van hun leven op kantoor slijten. Een bediende opende de deur en de man vroeg:

— Kan ik een ogenblik mijnheer Murray spreken?

— Mijnheer Andrew is op zijn Departement, mijnheer, antwoordde de bediende.

— Ik bedoel de oude heer Murray, vervolgde de bezoeker. Het betreft een dringende aangelegenheid, zeg hem dat maar. Wacht, zeg hem dat het de zaak van de Petroleum-Maatschappij betreft, dan weet hij het wel, « De Unitas ».

De bezoeker hoefde niet lang te wachten, want de knecht bracht hem een ogenblik later, blijkbaar gehaast, naar een grote, maar eenvoudig gemeubileerde studeerkamer, waar een man met spierwit haar en wiens gezicht op dit ogenblik heel bleek was, hem aarzelend en met een verschrikte blik tegemoet kwam; dat was Henry Murray.

Raffles, want hij was de bezoeker, keek hem een ogenblik aandachtig aan en begon toen zacht:

— Ik zal u maar kort ophouden, mijnheer. U hebt mij bij u toegelaten, zonder zelfs mijn naam te weten...

— Die andere naam was voldoende, zei Murray op gesmoorde toon. Wat wilt u van mij? Wat wenst u? Wat weet u?

— Laat ik u gerust stellen, mijnheer Murray. Ik weet maar heel weinig, bijna niets, want de papieren in kwestie heb ik alleen vluchtig doorgekeken: zij gingen mij niet aan, u alleen.

— Hoe... hoe komt u aan die bewijzen, aan die papieren?

— Ik heb ze weggenomen uit het schrijfbureau van Hewett, mijnheer, gister nacht met nog andere zaken, waarin u echter geen belang zult stellen.

— Dus... u bent...

— Ik ben John Raffles. U hoeft niet te schrikken; u moet wel begrijpen, dat ik hier ben gekomen om een... schurk schaakmat te zetten. Mag ik vragen of uw zoon u over deze zaak gesproken heeft, of hij weet, dat u?...

— Hij heeft er mij niet over gesproken, maar ik heb een sterk vermoeden gehad, dat hij het wist. Het was mij onbekend, dat Hewett die bewijzen nog altijd bezat en al die jaren heb ik in vrees en onrust moeten leven. Toen ik

de schuwe blikken van mijn zoon zag, toen ik hoorde van het terugnemen van de concessie, toen begreep ik wel welke chantagemiddelen Hewett had gebruikt tegenover mijn zoon. O, had ik het toch nooit gedaan, maar ik deed het voor hem, dat zweer ik u. Wij waren toen verre van rijk, de oorlog zette ons nog meer achteruit, ik was zo trots op mijn enige zoon en hij zou zijn studies hebben moeten afbreken, die hem de weg naar de hoogste diplomatieke functies openden. Toen bood zich deze gelegenheid aan. Het was eigenlijk bedrog, dat weet ik. Maar ik bezweek voor de verleiding; ik kreeg er geld door en ik hoefde de toekomst van mijn jongen niet te bederven.

Raffles had met een ernstig gezicht geluisterd en zei nu, terwijl hij de hand in zijn binnenzak stak :

— Het is niet aan mij om een oordeel over u uit te spreken, mijnheer Murray. Als u iets misdreven hebt, dan hebt u het gedaan uit liefde voor uw enige zoon en u bent al meer dan genoeg gestraft door uw vrees en ongerustheid van zoveel jaren, daar u wist in de macht van een schurk te zijn. Hier zijn de bewuste papieren; en ik ben blij dat ik dit heb kunnen doen.

Hij had de papieren aan Murray ge-

geven en deze begon er haastig in te bladeren, terwijl zijn ogen half verblind waren door de tranen.

Ja, het waren wel degelijk de bewijzen van zijn schuld van vroeger.

Hij stak een bevende hand naar de vreemde bezoeker uit, maar die hand greep in de lucht.

Raffles was zo onhoorbaar verdwenen, dat de ander zelfs het openen en sluiten van de deur niet gehoord had.

— — — — —
Een halve week daarna hoorde men op de Beurs niets meer van geruchten omtrent de verlening van een Spoorweg-Concessie aan Hewett.

Integendeel, zij bleef gehandhaafd, zoals zij eerst was geweest. Palmer en zijn vrienden zouden de spoorweg aanleggen en exploiteren en Charles Brand kon zich in de handen wrijven, want hij wist nu, dat de aandelen waardevol zouden zijn.

Veertien dagen nadien vertrok Hewett, helemaal genezen, met zijn jonge vrouw, bleker en stiller dan ooit naar het buitenland.

En omstreeks diezelfde tijd werd met luister het huwelijk tussen Andrew Murray en Grace Deacon voltrokken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een Spaanse op Wilburn

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266